

poština plačana v gotovini

Bogoljub

August 1936

VSEBINA:

Pesnitev: »Borba in zmagá« (SS.) — Članki: Ali katoličan ali komunist! (J. Š.) — Duhovna izložba za KA. (A. V. M.) — Blagor čistim: 8. Neguj si čut sramežljivosti. (Dr. Fr. Jaklič.) — Vrh rožmarina izza l. 1863. (Dr. A. Zdešar.) — Iz vsakdanjega življenja: 8. Spoznavaj samega sebe. (J. Langerholz.) — Za svetniški sij. (A. Č.) — Stoji, stoji tam sivi samostan: O skrivnostni deželi samostanskega novicijata. (Popotni.) — Listek: Jangec Ovsenik, se nadaljuje. (Benz-Pucelej.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. — Mirijine družine. — Razno. — Nevarnost kina za omiko. (J. Š.) — Odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki za avgust. — 9 slik v bakrotisku. — Na ovitku: sv. Bernard, 20. avgusta.

Cena „Bogoljubu“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Zgodnja krščanska vzgoja. | Zajezitev škodljivega vpliva zapadne kulture.

Mesečni zavetnik: Ivana Franč. Šantalska, vdova (21.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sobota	Vezi sv. Petra ap.	Svoboda sv. Cerkve. Sv. oče	Tunice	Mozirje
2 Nedelja	9. pob., Porcijunk.	Sv. obhajilo mož in fantov	Ribnica	Mozirje
3 Poned.	Najdba sv. Štefana	Mir med narodi	Ljublj., Marijanišče	Bočna
4 Torek	Dominik, spozn.	Naša verska poglobitev	Št. Ožbalt	Nova Stifla
5 Sreda	Marija Snežna	Izletniki in letoviščarji	Gora pri Sotrišici	Sv. Martin ob Drbi
6 Četrtek	Spremenj. Gosp.	Duhovniški in redovni poklici	Predosilje	Mozirje
7 Petek	Kajetan, spozn.	Posveitev družin Srcu Jez.	Sv. Jakob ob Savi	Nazaret
8 Sobota	Cirijak in tov., m.	Dijaki na počitnicah	Polica	"
9 Nedelja	10. pob., Jan. Vianej	Domači dušni pastirji	Gotenica	Luče
10 Poned.	Laurenčij, muč.	Beatičnik. Slomška in Barage	Raka	Ptuj, proštija
11 Torek	Tiburcij, muč.	Bolniki in trpeči	Janče	"
12 Sreda	Klara, devica	Sramežljivost in javna dostojnost	Gozd	Ptuj, hiraonica
13 Četrtek	Hipolit in Kasijan	Naši vojaki in orožniki	Dobovec	Ptuj, kapucini
14 Petek	† Evzebij, spozn.	Duh spokornosti	Mekinje	Ptuj, minoriti
15 Sobota	Vnebovzetje M. D.	Dobra priprava za večnost	Dev. Mar. v Polju	"
16 Nedelja	11. pob., Joahim, Rok	Evharistična obnova naroda	Dolenja vas	Sv. Urban pri Ti.
17 Poned.	Hijacint, spozn.	Zatiranje brezboštva, komunizma	Ribno	Hajdina
18 Torek	Helena, cesarica	Zadeve naših školov	Št. Lovrenc	Vurberg
19 Sreda	Srce Marijino	Naše žene in dekleta	Cerklje pri Kranju	Sv. Andraž v Š. g.
20 Četrtek	Bernard, c. učenik	Cistercijani in trapisti	Žalna	Sv. Lovrenc v Slov. gar.
21 Petek	Ivana Šantalska, vd.	Verska vzgoja otrok	Sv. Križ pri Mar.	Sv. Marko z Pt.
22 Sobota	Timotej, muč.	Skupna družinska molitev	Trebnje	Muretinci, hir.
25 Nedelja	12. pob., Filip Benic.	Obisk maše in krščan. nauka	Koprivnik p. Koč.	Sv. Marjeta z Pt.
26 Poned.	Jernej, apostol	Blagoslov na polju	Št. Jernej	Polenšak
27 Torek	Ludovik, kralj	Naša domovina. Konkordat	Naklo	Rogatec
28 Sreda	Cefirin, pap., muč.	Delo Katoliške akcije	Zg. Tuhinj	"
29 Četrtek	Jožef Kalesan., sp.	Misijonarji in misijonarke	Dole pri Litiji	Sv. Križ za Slakaj
30 Petek	Avguštin, šk., c. uč.	Katoliški učenjaki	Struge	"
31 Sobota	Obgl. Jan. Krst.	Odvada pijančevanja in kletvine	Stopiče	Sv. Ěma
30 Nedelja	13. pob., Roza Lím.	Duhovne vaje in misijoni	Brdo	S. Peter, Mat. in
31 Poned.	Rajmund, sp.	Naši izseljenci. Ta mesec umrli	Višnja gora	Kostrivnica

KARTUZIJANSKI SAMOSTAN

Pleterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejme dva ali tri kandidate za duhovniški stan med 20. in 35. letom, ki se želijo posvetiti posebni službi božji v lepi, zdravi prirodi. Zahteva se najmanj 6 razredov gimnazije. Sprejema tudi brate laikne med 18. in 35. letom. Za izobrazbo zadostuje osnovna šola.

Podrobnejše navodilo daje Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej, Dravska banovina.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
inf.-primarij kirurg, oči, v p.
Ordinira: 11.-1.

Borba in zmaga

Sv. Bernard: 20. avgusta.

*Šest rodnih bratov. — In štirikrat šest
prijateljev mu pot zastavlja,
ko mlad, krepèk, bogat, češčen in lep
Bernard v samoto se odpravlja.*

*»Mladost, Bernard, najslajša vseh je ptic;
ves svet je njen zeleni dvorec.*

*Če se ti seli, se ne vrne več;
kdor sam jo prepodì, je norec.«*

*»Mladost je, bratje, več! Mladost je vrt,
če v božji čuvaš ga ogradi;
ne zime, ne jeseni ne pozna;
očuvaš večni ga pomladi.«*

*»Bernard! Nemara duh je tvoj bolan,
bolan od žalostne ljubezni.
In še telo ti oboli, če tam
v ogradi skriješ ga železni.«*

*»Moj duh je, bratje, veder, svež in zdrav.
Ni od telesa radost živa;
ne iz nižin, studenci vro z gorá,
in od duhá se zdravje vliwa.«*

*»Bernard! Ne skruni svojega stanu!
Odhajaš vitez k siromakom?
Ne hodi! Mladih upov ne končaj
sorodnikom in sorojakom!«*

*»Bogato plemstvo? Prazen prah in strah!
Uboštvo, bratje, dviga dušo.
Bogát zlatá boji se konca dni,
ubog menih gre vdan pod rušo.«*

*»Slovelo bi Bernardovo ime;
sloves bi rastel tvoj v divoti.
Postati mogel svetu bi gospod,
izročaš suženj se samoti!«*

*»Ime sloveče? Bratje, bégav sen!
Ko stopiš komaj na višine,
se prebudiš; spoznaš: so varnejše
ponižne steze in doline.«*

*»Bernard! Lepote ni ti Stvarnik dal,
da jo zakriješ pod zastori.
Ljubeče sije naj ljudem v oči
kot sončni zor na sinji gori.«*

*»Dovolj, prijatelji! Doslej sem vas —
— Bernard jih mirno pogovarja —
»poslušal jaz, poslej prijazno vi
poslušajte me samotarja!«*

*Z milobo sladko, slajšo kakor med
odkriva večno jim lepoto. — — —
Šest rodnih bratov — In štirikrat šest
prijateljev gre z njim v samoto.*

S. S.

Ali katoličan ali komunist!

Čas krivih ver in polovičarstva je minil. Svet je končno postal dosleden, naveščal se je polresnic.

Ko sta se nesrečni ženi pred kraljem Salomonom pravdali zaradi poležanega otroka, se je tista, ki je bila res mati, uprla, da bi živega otroka razpolovili. Tako tudi današnji svet misli, da se resnica ne more deliti: treba je ali celo sprejeti, ali celo zavreči. Nemirni človeški duh hoče imeti modroslovje o življenju, ki obvladuje človeško bitje v celoti, telo in dušo, vidi pa, da le dve naučni ustanovi ustrezata temu hrepenenju: katoliška Cerkva in komunizem.

Če pravim: komunizem, ne mislim na komunizem samo z gospodarskega stališča, temveč ga imam za življenjsko modroslovje, ki usmerja duhove proti gospodarskim in svetnim ciljem.

S pogledom na gospodarstvo ni v komunizmu nič novega. Komunizem se srdi na kapitalizem in pravi, da ga obsoja na smrt, v resnici pa sam misli s kapitalističnimi možgani!

Kapitalizem pravi: gospodarsko pridobivanje dobrin je glavni namen človeškega življenja, komunizem pa trdi, da je to edini namen. Država sploh nima druge naloge kakor služiti temu edinemu smotru!

Kar se torej tiče gospodarstva, komunizem ni prevrat, ki bi začel novo dobo, ampak prevrat, ki znači konec stare dobe; ni zibelka, ampak krsta; je zadnji vzdih omike, ki je že pred tri sto leti pozabila na božje kraljestvo in šla edino za zemeljskimi cilji.

Tak komunizem je doma ne samo v Rusiji. V tej deželi obstoja v tem, da so mobilizirali (poklicali pod orožje) duše, češ, da gre za gospodarske reči: 160 milijonov božjih stvari, določenih za večno življenje, mora mirno gledati, kako se jim jemlje krščanska vera in se spreminjajo v mravlje, ki se pečajo samo s tem, da gradijo kolikor mogoče visoko mravljišče. V Mehiki vidimo komunizem pod politično krinko: moliti Križanega proglašajo za zločin izdajstva. Vidimo ga v Nemčiji pod plemensko krinko: vlada bi rada pogazila vero v Njega, ki je obujal mrtve, zato, da bi se ljudstvo vrnilo k barbarski veri v bogove, ki gnijejo v svojih grobovih.

Zakaj se ta mobilizacija duš za zemeljske cilje širi po vsem svetu in prihaja tudi k nam? Najbrž je ta pojav odpor proti

drugi zmoti, proti pretiranemu individualizmu. Individualizem izhaja od besede individuum, kar pomeni: posameznik, poedinec odtrgan od družbe, občestva, in brez ozira nanj. Individualizem uči, da se v gospodarstvu in pridobivanju poedinec sme uveljavljati in izživljati brez ozira na soljudi, sebično, koristolovno. Svetovna vojska je duhove tudi seznanila s pojmom mobilizacija in je poskusila dokazati, da človeško življenje ni tako važna stvar.

Odsihdob svet kar naprej mobilizira množice, mase, prezira pa človeka, poedinca; šteje telesa, ne pa duš; misli na uboštvo, ne pa na ubožca, na število, ne pa na človeka.

Komunizem gre do skrajnosti za tem, da človeško osebnost čimbolj zmanjša in stanjša s tem, da jo potaplja v kolektivnost, suženjsko sklopljeno družbo, ki nima drugega smotra kakor zemljo.

Ker navdušuje za žrtve in jih zahteva, ker nadzira človeškega duha prav do globčin in se postavlja za sodnika človeški vesti, ker trdi, da zna odgovoriti na vsa vprašanja o življenju, je komunizem ne samo skupek gospodarskih nauk, ampak vera. In kot vera ni samo morda kriva vera v notranjosti krščanske, ne, komunizem po opiče posnema krščanstvo. Posnema ga kakor Julijan Odpadnik po zunanje, po duhu pa se neizmerno razlikuje od njega.

Tudi komunizem ima sv. pismo, to je Karla Marksa knjiga »Das Kapital«; ima svoj izvirni greh, kapitalizem; ima svoje mesijansko upanje: človeška družba brez razredov in brezbožno pleme; ima svoje žrtvene predpise: razredni boj; ima svoje duhovništvo, to je visoki komisariat. Navidez je v vsem kakor krščanstvo, le v eni stvari ne: ne prinaša duha Kristusovega, ampak duha kače, ki je prevarila človeka. Komunizem je novi Izrael, novi Mesija, skrivnostno telo Antikristovo.

Vendar je v komunizmu drobec resnice. Prav ima, ker obsoja individualizem, ki spreminja človeka v volka za soljudi. Upravičena je njegova želja, da bi med ljudmi nastopila resnična skupnost (komunizem od latinske besede communis = skupen). Prav ima, ko trdi, da je enotnost človeštva treba ostvariti v socialnem, družabnem redu. Toda moti se komuni-

zem, ko misli, da je skupnost, v katero se morejo ljudje zediniti, le ena. V resnici sta dve: Organizirana tehnična, gospodarsko proizvodjalna skupnost, enost, to je komunizem, — in duhovna skupnost, duhovni komunizem; to je katolicizem. Eno socialno telo, v katerem človek pravzaprav ni več človek s polno osebnostjo, ampak je »razčlovečen« za gospodarsko proizvodjalne cilje, in eno socialno telo, v katerem je človekova duhovna vrednost zavarovana za večno srečo pri Bogu.

Ker komunizem tako poudarja socialno plat skupnosti ali občestva, ga ne more uspešno pobijati tak, ki oznanja individualizem, vero v pretirane pravice poedinčeve. Ker mobilizira duše za zemsko pridobitvene, ekonomske cilje in prezira človekovo duhovno plat, mu more zoprvti le sila, ki mobilizira duše za večen smoter in se odločno poteguje za človekovo dostojanstvo. Ker je komunizem vera, ga more premagati le vera. Z eno besedo, komunizmu je kos edinole katoliška Cerkev, to je tista zgodovinska oblika krščanstva, ki jo omikana zapadna Evropa že tristo let potiska proč od sebe in ki se sedaj vrača iz preganstva.

Skrivnostno telo Antikristovo ne more premagati nihče drug kakor skrivnostno telo Kristusovo!

Skrivnostno, mistično telo Kristusovo pa je Cerkev. Samo ta more rešiti omi-

ko. Da bomo bolj razumeli njeno vlogo v svetu, se spomnimo, da so bile ob Jezusovem času politične in gospodarske razmere zelo slične tistim, v katerih živimo mi. Kar se tiče politične, državne ureditve, je militarizem stiskal tedanji svet v krempljih rimskih orlov; kar se tiče gospodarstva, so vse tlačili težki davki. Zato pekoče vprašanje: Ali se mora cesarju davek plačevati ali ne?

Silno poučno in zajemljivo je to, da On, ki je bil poslan, da svet prerodi, ne govori nič o militarizmu (oboroževanju), nič o financah, nič o gospodarstvu. Ni razpravljajal o oboroževanju in ni posebej slikal vojnih grozot. A vendar je na vse to mogočno vplival. Kako? Tako da je vsejal seme nove družbe, novega kraljestva, novega živega telesa, novega organizma, ki naj bi bil socialno nadaljevanje božjega življenja, ki ga je prinesel na zemljo (Mgr. Sheen).

Tik pred nami so dnevi evharistične obnove v staročastiljivem stiškem samostanu. Sv. Evharistija je kri skrivnostnega telesa Kristusovega. Zato so evharistični kongresi vprav kot mobilizacija duš, ki hočejo vztrajno »za Jezusom hoditi« in se životvorno včlaniti v njegovo mistično telo, velikanskega pomena. Nobenega drugega izhoda ni: ali katolicizem, ali komunizem; ali katoličan ali komunist. Le evharistični komunizem bo brez strahu pomeril svoje moči z Leninovim komunizmom.

J. š.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

Odbor. Predvsem imamo v mislih odbor v Marijini družbi in potem tudi v drugih združenjih. »Pri nas ne pridemo nikamor naprej.« To je marsikje pogostna tožba. Zakaj? Ker se odbor le malokdaj in le za malokaj spremeni. Odborniki se starajo in z njimi se stara tudi družba; to se pozna zlasti pri družbi, ki ima majhen obseg in delokrog. Marijine družbe bi morale biti vedno in povsod na čelu Katoliške akcije, a to ni mogoče tam, kjer se odbor nikoli ne premakne s svojih starih tečajev. Le z modro in stanovitno vnemo in obnovo se more doseči, da pristopajo v družbo vedno nove mlade moči. Volitev odbora naj se kar moč svobodno izvrši, in tako se ne bo zgodilo, da bi v družbi načelovala vedno ista glava in da bi družbo zastopal vedno isti obraz. Razlika mika, vabi in krepi. Hvalevredno je krajevno

pravilo nekaterih družb, da noben član, nobena članica ne sme biti delj ko tri leta zapored v odboru.

Oporoka. Pred 30. leti (27. jul. 1903) je umrl v Montpellieru odlični katoliški odvetnik, Janez Coulazou, ki je svojemu prvorojenemu sinu zapisal in zapustil tole duhovno oporoko: »Moj sin! Tvoj oče te ljubi in hoče, da postaneš dober katoličan in vrl državljan. Spomni se, da volja očeta ne sme ugasniti z njegovo smrtjo. Ako boš imel kdaj v življenju verske dvome, ne posvetuj se nikoli z njimi, ki vero zaničujejo, marveč vedno le z njimi, ki jim je poverjena skrb za duše. Vse, kar pride od rimske katoliške Cerkve, pride od Boga in Bog je resnica. Tvoj oče je veroval in storil vse, kar priporoča Cerkev. In tvoj oče more in mora vsaj tebi reči, da ni bil obdarjen z majhnim razumom, marveč je

bil med razumniki vselej v prvi vrsti. Tudi ni tvoj oče morda že star mož, ko ti to piše, marveč je še v najboljših letih. Kar bi te moglo kdaj ločiti od Boga in Cerkve, je le predsodek, strast in nevednost. Ne veruj njim, ki pravijo, da vera ni vredna resnega in mislečega človeka. Karkoli ti more pri tem kdorkoli ugovarjati, reci sam pri sebi: 'Moj oče je veroval.' Ako boš živel v popolnem soglasju s Cerkvijo in z njenim poglavarjem, boš dober katoličan in državljan. Blagoslavljam te v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki me je izvolil danes zjutraj obiskati v sveti Evharistiji.« Tako se glasi zadnje sporočilo vernega moža, ki je bil večkrat odlikovan zaradi svojih znanstvenih del. Ko bi vsi katoliški možje v podobnem duhu utrjevali svoje družine!

Pozdrav. Človeku, ki pride prvič s kmetov v mesto, se čudno zdi, da se meščani mimogrede ne pozdravljajo, dočim je na vasi medsebojni pozdrav ob srečanju lepa stara navada. Kaj je pozdrav? Izraz spoštovanja, dobrohotnosti in pozornosti. Pozdrav je znamenje družabne skupnosti in ima lep

družaben pomen. Hrvatski »Križarji« se pozdravljajo: »Bog živi!« Nemški katoliški mladci so nedavno razpisali nagrado za najlepši medsebojni pozdrav. Grški katoliški kristjani vele: »Hvaljen bodi Jezus!« Orientalci si zakličejo: »Mir s teboj!« Cerkev pozdravlja vernike pri svoji službi: »Mir z vami!« ali »Gospod z vami!« Po pozdravljanju moremo spoznavati sodobni rod. Kako tuje in prazno zveni k nam zaneseni (preko Nemčije in Francije) pozdrav: »Na svidenje!« Vse lepše in bolj domače se glasi slovo: »Z Bogom!« Lep izraz dobrohotne krščanske ljubezni je voščilo: »Bog daj srečo!« »Bog blagoslovi!« To so še davne priče stare slovanske gostoljubnosti in človekoljubnosti. Pozdrav brez besed, s prazno kretnjo, je sicer znak vljudnosti, a je pust, hladen in mrzel pozdrav. Kdaj se bodo vsi sloji in vsi stanovi prijazno pozdravljali pri medsebojnem srečanju? Začnimo s tem mi katoličani! Naj torej danes v tem sestavku velja vsem: uredništvu in bralcem: »Lepo pozdravljeni!«

(Še pride.)

A. V. M.

Blagor čistim

8. Nečuj si čut sramežljivosti!

V človeško naravo je Stvarnik položil odpor proti vsemu, kar bi utegnilo oskruniti njegovo dostojanstvo. Človekova narava se že sama upre, ko ji kaj poniževalnega grozi. Sama narava se hoče izogniti nevarnosti, še preden se je pamet jasno zavedla. Čim večja dobrina je v nevarnosti, tem bolj se narava upira in tem bolj se ta notranji odpor ali sramežljivost kaže tudi na zunaj.

Sramežljivost je brzda naši naravi, da njeni nagoni, pred vsem spolni ali razmnoževalni gon, ne ravnaajo nepreudarno, ampak čakajo ukaza pameti in vesti. Sramežljivost je torej neko varovalno sredstvo. O lepa, nežna, obenem pa tako močna sramežljivost! Cerkev ima vse umevanje zanjo, saj uči in poudarja, kako je Bog prepovedal ne le sramežljiva dejanja in besede, ampak tudi že nesramežljive misli in želje, kajti v mislih in željah sramežljivost najprej popusti.

Sramežljivost spada k plemenitosti človeške osebe. Kdor nima več sramu, je propal. Sramežljivost ni zadeva otrok in neukih, ampak zadeva poštenja.

Vse človeško telo je od Boga. Vsak njegov del ima posebno na-

logo, nekateri deli pa še posebno važno. Telo je tempelj Svetega Duha. Naše telo je mnogokrat bilo posvečeno po zakramentih in zakramentalih, najprej pri krstu, potem pri svetih obhajilih, pri sveti birmi. Zadnjič bo še posvečeno pri svetem maziljenju. Sveta Cerkev tako spoštuje človeško telo, da so ji pokopališča kristjanov svet kraj, kajti ve, da bo človeško telo vstalo iz trohnjenja ter se z dušo združilo v skupno usodo.

Zaradi izvirnega greha je v človeškem telesu nered. Telo poželi zoper duha. Nagoni se javljajo in se hočejo uveljavljati proti vodstvu pameti. To stanje je za človeka stanje ponižanja. Zato se ga človeška narava sramuje. Težko ji je že zato, ker je tudi tvarna, tudi telesna, da ji tudi vladajo približno isti zakoni kakor živalim; še težje ji je, da je ta tvarnost in telesnost prišla iz reda in se hoče razdivjati. Zato si človek telo zakriva.

Preprosti narodi in ljudje imajo manjša telesna nagnjenja kot izobraženi, ker jih borba za obstanek in za kruh tako zaposluje, da telo ne more dobiti prevelike oblasti. Čim bolj pa je narod ali posameznik dvignjen od trdega telesnega

boja do zložnejšega in lagljega življenja, tembolj hoče telo kar največ ugodja in zložnosti. Zato preprosti, neolikani narodi shajajo z manjšo obleko ali je pa tudi nič nimajo, dočim mora civiliziran narod in civiliziran človek paziti na obleko, ker se nagon hoče s težjo silo izprostiti. Pa tudi manj oblečena ljudstva poznajo meje dostojnosti in sramežljivosti. Kadar pride telesnost čezmerno v poštev, vedo, da ni prav.

Otrok spolnega nagona dalj časa ne začuti. Zato dolgo tudi ne začuti sramu. Podoben je prvima človekoma, ki nista bila oblečena, a se nista sramovala, kajti njuna notranjost je bila brez vsakega nereda. A že v tistih zgodnjih otroških letih je treba sramežljivost vzgajati, zaenkrat le še bolj kakor slep čut, da se bo pozneje sama in dovolj krepko javila, ko bo treba.

Čudovita je preproščina otrokova. Gleđa, a ne vidi. Sliši, pa ne razume. Moli, toda ne ve, kaj pravi. Bog je tako naredil. Obvaroval je nežna, nerazsodna bitja pred borbami, za katere še niso pripravljena. Dolžnost staršev je, da ta raj nedolžne preproščine dečku, deklici podaljšajo kar najbolj moogoče. Čim več let živi v tej lepi preproščini, tem lepša je njegova mladost in tem bolj bo notranje močan, ko se bodo pojavila življenjska vprašanja. Kajti nevarnost razmnoževalnega nagona je predvsem v tem, da s silo navali na človeka, ki je telesno komaj dorastel ali pa še niti ne, po duši je pa nerazvit, ne zna presoјati in se pod vodstvom lastnega preudarka odločati. Ako otrok kaj neprimerne reče, v svoji nevednosti kaj neprimerne želi ali stori, mu je treba mirno dejati: to se ne spodobi, Bog neče tega! Nikdar pa se ne sme namigavati, češ: radi bi še kaj več povedali, a zdaj še ne smemo. Otrok je namreč zelo radoveden in bo stikal za temi odgovori, če ne drugače, pa pri slabem tovarišu. Tudi ga je treba opozarjati, da bodo prišli njegovi tovariši, da bodo prišle njene tovarišice ter ji morda grdo govorile. Otrok naj bi doma vse povedal, kar sliši in vidi. Seveda bo to le tedaj storil, ako bo staršem zaupal; zaupal pa jima bo, ako sta ga na to navajala in sta bila v vedenju in govorjenju vedno resnična in odkritosrčna ter dosledna do njega.

Otroku morajo starši privzgojiti čut neprijetnosti in odpora, ako se jih kdo dotakne. Privzgojiti mu ga morajo z besedo, še bolj pa z lastnim pametnim vedenjem do njega. Sramežljivost varuje

lastno osebnost pred tujo osebnostjo, lastno telo pred tujim telesom.

*

Nekaj prelepega je, če fantu sije nedolžnost iz oči. Ta nedolžnost priča o moči njegove duše, o njegovi pravi veličini, o njegovih junaških zmagah. Nedolžen fant zardi ob vsakem dihu nedostojnosti. O bodi ponosen na to, da še znaš zardeti, mladi prijatelj! Po telesu in po duši si močan.

Grdo je, ako človek pri dekletu opazi pomanjkanje sramežljivosti. Sramežljivost je ena od najlepših dekliskih vrlin. Kjer sramežljivosti več ni, tam je prostoščina, umazanost, zoprna vsiljivost. Na vzhodu so že tisočletja pred Kristusom bili narodi tako sramežljivi, da je dorastlo dekle nosilo zastor preko obraza, da je bila njena zunanost odtegnjena moškim očem. Mohamed je to staro vzhodno navado sprejel v svoje verske predpise.

Sramežljivost se pri dekletu javlja v očeh in obrazu, v vsem vedenju in govorjenju. Tako dekle plemenito vpliva na mladeniča in moža. Tako dekle je kakor poslanka iz daljne in vse lepše dežele, kjer ni krika krvi in mesa, ampak dostojanstven mir, dosežen z zmago duha nad telesnostjo. Taka mladenka pomaga ohranjati to, kar je pošteno, in vračati to, kar je zašlo. Ob zares čisti in sramežljivi mladenki potihnejo viharji in nekaj lepega pride v dušo. Ko se hoče pesnik Dante dvigniti do nebes in popisovati njih vzvišenost in srečo, ga vodi čista ženska Beatrika.

Sramežljivo dekle bo pazilo, da njene telesne oblike čim manj prosejajo na zunaj. Saj oseb drugega spola ne puste brez pozornosti. Napačno je domnevati, da so vsi moški po npravnosti visoko stoječi. Napačno je pozabljati, da se mnogi od njih morajo zelo boriti in premagovati.

Kopanje, sončne kopeli, telovadba, sport in druge telesne vaje, ki se vrše ob večji razgaljenosti ženske, bi se ne smele vršiti v mešani družbi. Celo pri mohamedancih je tako; po mnogih krščanskih deželah pa žalibog ni. Ali ni to zoper sramežljivost, ako poleti med hišami skačejo moški, napravljeni za kopanje, in zbijajo žogo? Ali ni še dvakrat grdo, ako se v taki družini vidijo tudi ženske, izpostavljene očem in željam! Telo vsake ženske je treba spoštovati kot telo bodoče matere. Pa kaj, ko ga niti ženstvo samo ne spoštuje povsod!

Kaj dela z ženskim telesom reklama, kaj slikani listi ali ilustracije! Kaj tako zvana »umetnost«!

Ena od najlepših odlik srednjega veka je bila sramežljiva mladenka, sramežljiva žena. Tudi srednji vek je grešil, a se je zavedal, kdaj je grešil, in ni greha in nesramežljivosti olepševal z lepimi napisi in lahkotnimi izgovori.

Modri Sirah pravi: »Dar čez vse darove je sramežljiva žena.« Zares plemenita žena ohrani sramežljivost tudi v mozevi hiši. Na tako ženo je mož lahko ponosen. Tako ženo bo mož cenil do groba. Ženska rahločutna sramežljivost je od Stvarnika zato hotena, ker od čistosti žene v odlični meri zavisi čistost ljudstva.

Bog nam daj kar največ sramežljivih fantov in mož, deklet in žena! Bog nam daj rod, ki bo znal zardevati! Naše narodne svetinje bodo v rokah takega čistega rodu varno shranjene.

*

Sveta Cerkev slavi vsako leto 6. marca spomin svete Perpétue in Felicite. Perpetua je bila dvaindvajsetletna plemkinja

iz Kartagine v severni Afriki, poročena in mati. Felicita je bila njena sužnja, tudi poročena. Pa sta si bili bolj v razmerju prijateljic kakor pa v razmerju gospodinje in dekle. Bili sta kristjani in so ju skupaj odgnali v ječo, od tam pa ju peljali pred zveri v kartaginski amfiteater. Na Perpetuo so nadražili strašno divjo kravo, ki je svetnico takoj podrla. Pri tem se je Perpetui obleka razparala po dolgem. Plemenita gospa, ki je nečloveško trpela, je takoj pozabila vse svoje bolečine in si je v sveti sramežljivosti hitro popravila raztrgano krilo. Njenega telesa ne sme videti množica. Njena vzgoja k sramežljivosti torej ob vsem trpljenju ni onemela.

Naj bi tudi naša mladina bila tako sramežljivo vzgajana in vzgojena, da bo sveta sramežljivost do smrti njen delež.

Naj ji češčenje in posnemanje **M a t e r e b o ž j e** v posebno odlični meri pomaga gojiti in ohranjati ta vidni znak notranje lepote!

Naj nam božja Mati pomaga vzgajati in ohranjati čist in sramežljiv rod!

Dr. Fr. Jaklič.

Vrh rožmarina izza l. 1863.

Zadnjih 15—20 let se je zbralo v Italiji okoli slovitega Papinija, ki ga je vlada vkljub njegovi odločni in borbeni katoliški smeri postavila za profesorja na bolonjskem vseučilišču (Bologna), vrsta pisateljev, ki brezobzirno bijejo po brezverstvu, polovičarstvu in licemerstvu nekaterih slojev sedanje italijanske družbe. Pišejo duhovito in z globokim znanjem, ali, če treba, mlatijo tudi s cepcem, predirajo tudi z gnojnimi vilami in polivajo tudi z gnojnico take, ki se jim zde, da niso drugega vredni. Zavedajo se, da so brezobzirni, pa tudi, da je na tem božjem svetu nemalo takih debelokožcev, ki jih sreča pamet šele takrat, ko jo dobijo s cepcem ali če jim zvrne kdo na glavo golido gnojnice. Eden med njimi zato nalašč imenuje samega sebe »katoliško zverino« (belva cattolica).

Ce je v Italiji še danes mogoča taka »katoliška zverina«, berejo jo najinteligentnejši italijanski krogi, upam, da ne boste zavrnil, g. urednik, naslednjega ponatisa iz »Zgodnje Danice« izza l. 1863 (20. veličiga travna, list 15, stran 115). Kdo je tedaj to napisal, ni povedano; pa ni prav nič nemogoče, da ne tedanji urednik »Zgodnje Danice«, Luka Jeran, ki je večkrat znal udariti, kakor znajo le »katoliške zverine«. Sicer pa — takole je pisala tedaj »Zgodnja Danica«:

Pogovor

od rogate, kosmate in roparske zverine.

Martin (pride v kaplanijo): »Gospod kaplan, šmarnice so, pa je cel trop fantov zunaj pred cerkvijo pokritih; ob nedeljah ravno tako počenjajo in dostikrat pri nobeni maši niso! Pojdite jih vendar pokregat!

Kaplan: Pri takih je kregati večji del bob v steno metati. Saj tudi ne morejo v cerkev...

Martin: Zakaj ne, gospod?

Kaplan: Na hrbtu vsakemu sedita šentavi in zeleni hudoba, ki ga jezdarita kakor osla. V srcu ima mlinski kamen pohujšanja, ki ga k tlom tišči. Na nosu mu čepi pav napuha in pred njim svoj rep razgrinja, da cerkve ne vidi. Na glavi mu rasteta rogova nepokorščine do duhovnov in staršev, tako velika, da bi se komaj splazil skozi cerkvena vrata in bi se v strop zadeval, ko bi v cerkvi stal. Od cerkve proč ga pa vlečeta kljuseti Nečistost in Pijanost.

Martin: Če so pa s takim blagom obloženi, bi bilo še nevarno, če v cerkev pridejo, zakaj te gnjusobe bi vso cerkev usmradile in ognjusile!

Kaplan: Martin, kadar se pšenica veje, kako se pravi tistemu, kar na stran odleti?

Martin: To so pleve.

Kaplan: No vidiš! Oni poredneži so pleve, ki so pred cerkvijo odletele, pšenica pa je dospela v cerkev.

Martin: Tedaj so to najbolj zavrženi ljudje, podréšina cele fare?

Kaplan: Zadel si jo! Povej mi pa ime: na: katere si videl?

Martin: Bili so: Ožbe Trmoglavec, Jurež Dolgoplečnik, Tonko Fižolalačnik, Primko Kruhastradič, Janko Grdogledič, Pavliha Dolgoprstič, Anže Šantovestič, Pretepač, Judež Božoizdajec, Grga Hruškogradec, Gajo Peklovisec, Kam Očetokletec, Pokvekež Pridušnik in Prismodež Vsezapivec. — Tudi nekaj mlajših zanikrnežev je zunaj, ker se po starejših grdinah ravnajo. Tile so: Smrkolizec, Strganič, Lenušek, Zmikež, Pretepček, Bukvosmrđ, Potepinček.

Kaplan: Lepa roba! Martin, napiši jih na papir, pa jih nabij pred cerkvijo, da bo vsa fara vedela, kakšne korenjake ima. (*Martin vse dopolni in drugi dan:*)

Martin: O gospod, kaj bo? Vsi oni gnetci so jo v cerkev potegnili. Kakšna bo zdaj cerkev? Jo bo treba spet »žegnati«.

Kaplan: Martin, potrpi malo, morebiti se pa vendar tudi kateri spreobrne.

Martin: Pojdite, pojdite! Koliko se je še Kajnov, Kamov in Iškarijotov spreobrnilo?

Kaplan: Res, grozno težko se spozna in spreobrne, kdor tako naravnost božje usmiljenje zaničuje. Kako bo Jezus takega pred nebeškim Očetom spoznal za svojega, ki tukaj njega v presv. Zakramentu zasramuje, spred njega beži, ker ima ognjušeno vest, in druge enako s svojim zgledom zapeljuje. Ker pa božja milost nima konca, naj bodo Njegovemu usmiljenju priporočeni. Povem ti, da bi me v srce veselilo, ko bi se oni zgubljeni spet v pametne fante in poštene mladeniče spremenili, ker brez poboljšanja je njih sreča šla po vodi za sedanje in prihodnje življenje.«

Tako tedanja »Zgodnja Danica«. — Ali ne bi bil tale »pušeljc« morebiti tudi danes še za klobuk kakega fanta ali mladega moža? Iz pravega rožmarina je, ki

»... ima svoj duh,

naj bo zelen, al' pa suh.«

Suh je, saj je zelenel že pred 73 leti, ali »svoj duh« ima pa še zmeraj.

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Iz vsakdanjega življenja

8. Spoznavaj samega sebe.

Vedno glasneje so prihajale na uho našega gospoda očeta pritožbe, ki so oznanjale, da je v vrstah, ali bolj mehko povedano, v gredicah naše družbe nekaj gnilega. S pritožbami vred je vstajalo tudi vprašanje: Odkod to? Kaj je vzrok površnosti? Kdo jo je zatrosil?

Težko vprašanje, trdo vprašanje! In vendar moramo najti na nje odgovor!

»Štefančkova nam bo povedala,« smo rekli na kratko. In še krajši je bil njen odgovor. V tla je pogledala, malo se je obrnila okrog sebe in spet je sedla nazaj na svoje mesto, češ, mir mi dajte!

Mir, da mir! Kako lep bi bil ljubi mir! Pa ravno v tem vprašanju si ne moremo in ne smemo privoščiti miru. Hočemo in moramo namreč priti naši površnosti do dna, če se tudi zamerimo vsemu svetu. Štefančkovi smo se že. Ker smo ravno njej zastavili to vprašanje, je svedela začela misliti, da njo in ravno njo dolžimo za izvor vseh nerednosti in dobili smo tako piko, da jo bo sam sodni dan težko izbrisal. Kako so nekateri ljudje čudno občutljivi. Povsod vidijo samo strahove, povsod samo sumničenje; vsaka beseda, vsako

vprašanje jih spravi v jezo in v nevoljo. Saj bi bili katero drugo tudi lahko vprašali, pa bi morebiti ne bili naleteli na zamero in ne na vpraševanje: »Kaj vendar naš gospod mislijo o meni! Kaj sem jim vendar naredila, da nimam nikdar miru pred nji-mi!« In spet: »Kako ste druge srečne! Vsaj mir imate pri shodih; mene pa naprej in naprej zbadajo. Oh, oh, oh! Kar v zemljo bi se najrajši vdrla, potem bi vsaj imela mir!«

Križ je s takimile občutljivimi ljudmi, križ, pa še kakšen! Če jih pogledaš, ni prav, če jih ne pogledaš, pa spet ni prav. Če jih nagovoriš, je zamera, če jih ne nagovoriš, je pa spet ogenj v strehi. Saj nas je še tu, na papirju kar precej zamudila ta sirota, Bog ji grehe odpusti!

»Marinčetova, ti pa nam ne boš zamerila, če te vprašamo?«

»Zamerila ne bom, odgovorila pa tudi ne bom. Zdi se mi, da ne znam odgovora dati na to vprašanje.«

»Samo da zamere ne bo. Zakaj pa ne znaš odgovoriti?«

»Treba pač malo premisliti. Če kar na slepo odgovarjam, bom gotovo kakšno

Za svetniški sij

Svetniški sij velikega škofa Antona Martina Slomškega naj bi bil čim preje pripoznan od vrhovne cerkvene oblasti — tej želji in prošnji so dali poudarka tisoči in tisoči vernih Slovencev, ki so se 28. in 29. junija 1936 z mariborskimi domačini združevali pri številnih pobožnostih in verskih vajah v središču lavantinske škofije.

Naš Slomšek je živel svetniško življenje in dosegel svetniško gloriolo tudi v nebesih, o tem smo prepričani. Sedaj je le naša vesela dolžnost, da prosimo Boga za poveličanje njegovo v sveti katoliški Cerkvi. Cerkev zahteva čudežnih dokazov kot neovrgljivih znakov nadnaravnega svetništva, še le nato more dovoliti čast oltarja, še le nato nam more nakloniti srečo, da bomo smeli javno klicati: Sveti Anton Slomšek, prosi za nas!

Za to milost so Boga prosili desettisoči slovenske mladine in drugi desettisoči, ki so se v dneh 28. in 29. junija vrstili mimo groba svetniškega Slomškega, našega vzornika, prosvetitelja, mladinoljuba, vzgojitelja, narodnega buditelja in nabožnega pesnika.

Sv. Bernard

Slikal akad. slikar St. Pengoo za stiško cerkev

Te molitve pa ne smejo biti osamljene: vsi, ki se čutimo sincve in hčere matere Slovenije, se moramo pridružiti tej armadi molilcev; vsi moramo trkati in prositi, in sicer tako dolgo, dokler ne napoči veseli dan, ko bodo naše vroče prošnje ovenčane z uspehom.

Upajmo, da ta dan ni tako daleč, saj dvadnevna prošnja svečanost, pri kateri je bila zastopana vsa Slovenija in se je iz 30.000 src dvigala goreča molitev v nebo, ne more ostati brez odmeva. Ta skupna pobožnost je pa dobila še zunanjo oporo v 400.000 podpisih, ki izražajo presrčno željo teh in vseh Slovencev, da bi se proces za beatifikacijo škofa Slomškega pospešil in srečno končal.

Ne moremo v kratkih vrsticah opisati in predočiti vseh smotreno v okvir Slomškovih dni razporejenih verskih vaj, zborovanj in počuenih prireditev. Omenjamo samo to, kar je bilo bolj očitno in pomembno. Spored je bil v marsičem sličen razvrstitvi lanskim evharističnih slavnosti v Ljubljani, pa se je tudi podobno veličastno razvil. Če je bil Evharistični kongres zgodovinski dogodek, ki je okreplil in poživil med nami evharistično življenje, vero in zvestobo do Kristusa Kralja, je mariborsko Slomšekovo slavje utrjevalo v srcih navzočnih odlične kreposti, ki jih je gojil in priporočal veliki Slomšek, in ki bodo pripomogle, če si jih bomo prisvojili tudi mi, da bomo čim preje zaslužili pri Bogu odliko domačega narodnega svetnika.

Po vzoru svojega nekdanjega prednika na škofovskem sedežu je lavantinski vladika dr. Ivan J. Tomažič pokladal mladini v prelepem slavnostnem govoru na srce, naj bo verna, marljiva in pobožna; fantom in dekletom je dokazoval, da si bodo zagotovili srečo in pravo veselje le, če se bodo odlikovali v poštenosti, čistosti in srčni neomadeževanosti. Ne zunanja, ampak notranja lepota je tista odlika, ki se je treba zanjo neprestano boriti. Kako je že dejal naš Slomšek?

Največja lepota mladine je ta:
nedolžnost, ponižnost pa zlahtnost srca.

Vsi stanovi naj se učijo od svetniškega Slomškega, tudi starši in matere, da bodo v otrocih srečo iskali; gospodarji in gospodinje, da bodo v pravem veselju izvrševali svoje dolžnosti; vzgojitelji, učiteljice in učitelji, da bodo videli v otrocih otroštvo božje in jih odgojevali v ljubezni božji, »saj kriva vzgoja je slabih časov mati«. Vsi brez izjeme pa naj se učimo od vzornika Slomškega stanovitnosti v veri, kajti »kdor se na Boga zanese, njemu ne izpodnese«.

Sv. Dominik, 4. avgusta

Vse to bo doprineslo, da se bomo izkazali vredne domačega svetnika, ki naj ga nam nakloni božja dobrotljivost.

Ker je pa »prazno delo brez žegna iz nebes«, zato je treba še moliti, da bo skupno delo imelo tem urnejši uspeh.

Prizori v Slomšekovih dneh v Mariboru so bili kar veličastni in ganljivi.

Omenjamo predvsem prizor pri glavni maši na trgu, skupna molitev in petje tisočev in tisočev, nočna evharistična pobožnost in skupno sveto obhajilo mož in fantov, presrčni nagovori navzočnih škofov: nadškofa dr. A. B. Jegliča, škofov dr. Iv. J. Tomažiča, dr. Gr.

Rožmana, dr. Iv. Gnidovca, svečani trenutek, ko je minister dr. Korošec izročil 400.000 podpisov v lepo vezanih knjigah lavantinskemu nadpastirju s pripombo, naj skupno prošnjo vse Slovenije predloži Nj. svetosti svetemu očetu in ga prosi, da tudi sam združi svoje molitve z našimi, da se proglasi A. M. Slomšek za svetnika.

Vse to in pa skupna molitev pri grobu Slomšekovem, so svetle točke velikopoteznega sporeda.

Naj ljubi Bog vse delo, ki je bilo s tako vnmemo pripravljeno in ob lepem vremenu v zadovoljstvo vseh izvršeno, obdari z blagoslovom in uslišanjem!

A. Č.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

O skrivnostni deželi samostanskega novicijata.

»Kako pa je, prosim, glede vašega novicijata? To je menda najhujša preizkusna doba! Tudi traja dolgo, kajne?« G. p. prior je bržčas takoj spoznal mojo nepopolno poučenost

o samostanskem novicijatu, zato je z nekako iskreno tožbo poudaril:

»Dragi gospod, je žal dejstvo, da je beseda »novicijat« marsikomu, ne samo v laičnih, marveč tudi v kleričnih vrstah nekam strašer zvok. Mnogi si ob besedi novicijat pomilovalno predstavljajo nekaj mračnega, ne-

*Za 800 letnico stiškega samostana:
a) Slična z ehar. križem*

veselega, ozkosrčnega. To je povsem zgrešeno pojmovanje! Vprav nasprotno je res! Mogel bi vam v pojasnilo navesti prav nazorno, moderno primeri! Ste vi gospod, morda turist?»

»Hvala Bogu, nekaj že. Vse važnejše grebene sem skoroda že prelazil!«

»Prav! potem ste gotovo sami že izkusili, da je turistika nadvse lep sport, četudi spčetka zelo težak!« »Vsekakor, g. p. prior! Je treba dokaj naporov, preden se človek povzpne na 2000—3000 m visoke vrhove...«

»Tudi z duševnimi žrtvami je združen ta sport! Odtrgati se je treba od mesta, njegove družbe in zabav, sploh žrtvovati marsikatero udobnost!...«

»Vsekako! Kdor je duhovno mlad, v komer je idealizem in življenje, ta rad gre ven v svobodno prirodo, na višine. Tam gori je pra-

va življenjska radost in pristna, neskalsjena zabava!«

»Ali mi verjamete, gospod moj, da je vsak pravi redovni novinec: duhovni turist.«

»Krasna primera!« sem se vznjičeno obrnil v resnobno važen priorjev obraz.

»Vzemiva stvar,« je nadaljeval g. p. prior, »čisto podrobno! Kajneda, šele tam na gorskih vrhovih se razgled povsem odpre, šele tam se turist zazre v čudovite božje sinjine, se prav zave samega sebe, vidi pred seboj prašne doline, občuduje to božje veličastvo!«

»Skoraj bi rekel, g. p. prior, da ste Švicar, če ne bi govorili slovenski!« Gospod predstojnik se je samo malce nasmehnil, pa z isto važnostjo nadaljeval:

»Isto, glejte, doživlja tudi prvi novinec v samostanu. Najprej se sredi samostanske družine v sveti tišini zave samega sebe in svoje duhovne okolice; zave se, »ubi est« — kje je. Potem njegovo duhovno oko večkrat seže v daljine; spomni se dolin svojega dosedanega življenja, kje je bil — »ubi fuit«. Spčetka kaže malce boječi duši Bog po predstojniku vsak dan nazorneje in zajemljiveje one krasote, kristalno žareče gorske višine redovnega življenja, do katerih se bo lahko povzpел, če bo stanoviten, kaže, kje bo — »ubi erit«. V odmaknjenosti od svetnega hrušča in svetnih mikov, gori na planinah novicijata gre duša lahko nemoteno sama vase ter premeri svoje dni in svoje smotre —«

»Resnično, tako je!«

»Ta primera bi se dala sicer še naprej razvijati. Saj na planinah ni samo sonce, marveč doleti turista često tudi marsikaka nezgoda: zajamejo ga težki skladi temnih oblakov ali do kosti rezoča burja ali celo meteži snega, pa je treba pod kakšnim previsom ali v tesni koči potrpežljivo čakati boljših ur. Tako mora tudi novinec v preizkusni dobi biti pripravljen na marsikaj. Pa pustiva to! Pač pa vas moram opozoriti na nekaj drugega, kar ni samo primera, marveč ima resnično, zgodovinsko, bogoslovno podlago...«

»Nedvomno zopet kaj zanimivega.«

»To pa, dragi gospod, je zares, vsaj zame nadvse zanimivo, da v vseh stoletjih primerjajo samostanski novicijat katehumenatu prve

Cerkve. Katehumenat, priprava na sv. krst, je imel več značilnih potez. Tako so nad katehumeni, priglašenci za sv. krst, v dobi priprave večkrat izvrševali »ekorcizme« (zarotovanja), to je izganjali so iz njih zle vplive satanove, dalje pa jim je škof ali njegov namestnik v katehezah razlagal krščanske resnice. Tudi posebni »skrutiniji« ali volitve glede njih pripustitve k sv. krstu so se večkrat vršile. Proti koncu preizkusne dobe pa se je izvršila še tako zvana izročitev krščanske postave (»*traditio legis christianae*«), ko so katehumene seznanili z vsem krščanskim naukom.

»Nemara imate kaj podobnega tudi v samostanskem novicijatu?«

»Zares, kakor je katehumenat priprava na sv. krst, tako tudi samostanski novicijat uvaja v drugi krst: v sv. samostanske zaobljube. Samostanski novicijat je v vseh oblikah sličen razvoju starokrščanskega katehumenata. Tudi samostanski novinec mora v vdani potrpežljivosti sprejeti vse skušnje in svarila, ki mu jih da opat ali njegov namestnik. Te male poskušnje, to so oni »ekorcizmi« — izgoni, katerih smoter je edino ta, da bi se duša, ki se vsa hoče Bogu posvetiti, oprostila peklenskega scvražnika in njegovih zlih vplivov. Potem ima opat, oziroma magister pri novincu večkrat tudi kateheze — nauke; zakaj ko bo novinec prebil svojo preizkusno dobo, mora biti že poln »kvasu božje pravičnosti«, zlasti pa mora njegova duša biti globoko in čvrsto ukoreninjena v novi zemlji samostana; s te nove redovne mladine mora prijetno in vzpodbudno že odsevati dušni in duhovni značaj reda. Tudi »skrutinije« — glasovanja imamo v tej dobi za novinca, in sicer trikrat. Vsakdo s slovesnimi zaobljubami je upravičen v kapitlju tajno izraziti svoje mnenje. Kajpak, da se v novicijatu najčešče in najtemeljiteje vrši tako zvana »*traditio legis christianae monasticae*« — izročitev krščanskega meniškega zakonika. Že po dveh mesecih se mu prebere vsa Benediktova Regula z določbami našega reda, potem pa oboje še dvakrat pred obljubami, tako da mu ob koncu novicijata predstojnik lahko mirno reče: 'Glej, postava, pod katero se hočeš boriti!' in se novinec more s polnim premislekom odločiti...«

»Iz te vaše discipline resnično veje strogi duh prve Cerkve!«

»Vem, to se vam zdi strogo in težko! Mi pač le preradi motrimo vse s sodobnimi očmi. Le zunanjo stran navadno zajamemo, v notranjost pa premalo prodiramo. Gospod moj, če bi midva vzela v roko misale in si pobljže ogledala postno liturgijo, zlasti značaj katehumenov, bi videli, da nikjer niti sence kake

tožbe, marveč sama radost, samo otroško veselo pričakovanje, da bo iz »brezmadežnega telesa božjega studenca — vode svetega krsta vstal, v novo naravo prenovljen, nebeški zarod Kristusov«. Katehumeni so videli in doživljali le to pozitivno stran katehumenata: njegov visoki cilj. Lahko mi verjamete, da bi niti v škofijskem semenišču ne bilo nobenega bogoslovca niti v samostanu nobenega redovnika, če bi v mladi duši ne bilo onega svetega, ljubečega koprnenja po Kristusu in njegovi službi.«

»To je pa resnica Kristus in ljubezen do njega in njegove službe je nagib in moč apostolskih duš!«

»Vprav po tej silni ljubezni Kristusovi nam je prva Cerkev lahko v najlepši vzor. Že katehumeni so ves postni čas nestrpno koprneli po Kristusu, nestrpno čakali slovesnega trenutka sv. krsta. Toda sv. Cerkev jih ni kar tako pustila stopiti v zveličavni tolmun, marveč je od njih prej še zahtevala nekatere odpovedi ter izpoved apostolske vere, šele potem je sledil »skrivnostni potop« — potopljenje v krstno vodo in izročitev vidnih znakov novega življenja. Kakor je pa Cerkev od katehumena zahtevala trojno odpoved: odpoved satanu, vsem njegovim delom in vsemu njegovemu napuhu, tako se tudi redovne zaobljube začenjajo z odpovedjo svetu in njegovemu duhu, navezanosti na svojece, v kolikor bi rodbinska ljubezen bila v opreki z ljubeznijo do Kristusa ter končno lastni volji. Vkljub tej odpovedi satanu pa sv. Cerkev od katehumena in novinca samostanskega zahteva še nekaj več: prisego zvestobe Kristusu! Zato so katehumeni pred krščenjem vedno glasno izpovedali sv. apostolsko vero. Enako tudi samostanski kandidat po trojni odpovedi svetu, svojem in lastni volji javno izpove svojo praktično veroizpoved novega življenja po obrazcu samostanskih zaobljub...«

»Torej imate kar neki stalen obrazec ali formulo za svoje zaobljube!«

»Že od nekdanj se naša formula glasi: *Promitto stabilitatem, conversionem morum meorum et oboedientiam secundum regulam s. Benedicti... obljubim stalnost, premenjenje*

b) Samostanski bratje novinci v Slični

svojih nravi in pokorščino po vodilu sv. Benedikta ...»

»Meni pa je bilo doslej znano, da redovniki polagajo zaobljube onih znanih treh evangeljskih svetov: devištva, uboštva in pokorščine. V vašem obrazcu ni prvih dveh ...»

»Na videz res ne, zato ker se nekako, bi rekel, že samo po sebi podstavljata v izrazu »premenjenje nravi«, kar splošno najprej pomeni: smrt grehu, beg pred svetom, notranjo naobrtnost k višjim, nadnaravnim stvarim. Razumeti pa moramo ta izraz tudi v tistem smislu, katerega je imel v Benediktovi dobi. Takrat je »premenjenje nravi« pomenilo že redovno življenje samo, v luči onih bistvenosti, brez katerih bi redovnega življenja pač ne bilo, in te so zlasti pokorščina, uboštvo in devištvo. Da je pa pokorščina v našem obrazcu posebej naglašena, je umeti samo tako, ker je to najbolj očit izraz konverzije — premenjenja, saj je pokorščina žrtev duše in volje in je sv. Benedikt poudaril to še posebej kot znak »cenobitskega«, skupnega samostanskega življenja pod predstojnikom.«

»To mi je umljivo, toda ne razumem, zakaj imate vi »stabiliteto«, stalnost! Ali ni to za današnje čase nepraktično?«

»Najprej vam moram omeniti, da je sv. Benedikt obljubo »stabilitete« uvedel proti neki zablodli vrsti takratnih menihov: sarabaitov in »gyrovagov«, ki so brez regule in vodstva pohajali od kraja do kraja in v vsem prej iskali sebe kot Boga in bili premnogim v spotiko. Sv. Benedikt pa je nasprotno hotel cenobitsko meništvu, ki je prebivalo v skupnem družinskem domu — samostanu — in imelo duhovnega družinskega očeta — opata. Duhovna družina, ki skupaj živi, skupaj moli, dela in trpi, se družno v Bogu veseli in družno

za samostan in Boga žrtvuje. Zato je ena prvih zahtev za tako družino, — stalnost članov. Sicer je pa z dovoljenjem redovnih predstojnikov in sv. stolice dandanes možen tudi prehod iz enega v drug samostan, iz ene kongregacije v drugo, začasno ali trajno, vendar v duhu sv. Benedikta in naših redovnih izročil to ni. Kakor je pravi kristjan v svetu duhovno vedno navezan še na svojo domačo cerkev, kjer je prejel sv. krst, tako je tudi pravi redovnik po Benediktovi reguli s srcem vedno v samostanu, kjer je bil deležen drugega sv. krsta: preobleke in redovnih zaobljub.«

»Zares, v višji, duhovni luči je treba vso zadevo motriti.«

»Mislim, da je katehumenom neizbrisno ostal v spominu tisti trenutek, ko so po izpovedi apostolske vere stopili doli v krstni tolmun, in jih je med tem škof po glavi trikrat obliil. Na vzhodu so jih docela potopili, kar se še danes vrši. Ta potop, oziroma oblivanje pomeni skrivnostni potop, skrivnostno smrt. Povem vam, da se tudi samostanski novinec po izpovedi svojih obljub nekako potopi in umrje. Vrže se namreč z vsem telesom na tla in nad njim samostanska družina moli mrtvaški psalm: Usmili se me, o Bog. — Po nekod celo mrliško svečo prižgo in z mrtvaškim zvonom zvone.«

»Ali je, prosim, možno to kdaj videti?«

»Seveda! Saj se vrši to v cerkvi pred oltarjem vpričo samostanske družine in pri nas tudi farne občine. Kdor je te naše zaobljube že videl, je bil globoko ganjen. Duhovna smrt vsakoogar resnobno pretrese. Toda vedite, da vse, kar Bogu umrje, tudi v Bogu oživi. Ali se morete predstavljati radost katehumenov, ko so iz tolmana izstopili kot novokrščenci, kristjani, bratje in sestre v Kristusu!

S kakim navdušenjem jih je pač sprejela krščanska občina! Kako je žarelo obličje škofu v sv. sreči, da se je čreda njegovih »svetih« pomnožila! Z vonljivim oljem jih je sedaj Kristusov namestnik pomazilil in svoje »božje otroke« odel v belo krstno oblačilo. — Tudi samostanski kandidat vstane k novemu življenju. Od člana do člana samostanske družine hiti, vsak ga prisrčno dviga k sebi in mu da poljub miru. Potem mu pa opat nadenene novo redovno obleko: bel habit in čezenj črn škapulir s pasom in na vse to belo krstno oblačilo.

c) Svečanost Marijinih družb
v Slični ob začetku 800 letnice. 4000 udeleženk

Slomškovi dnevi v Mariboru:

a) Knjige s prošnjami za beatifikacijo škofa Slomškega. 400.000 podpisov

Gospod p. prior je še od konventne svete maše bil v svoji kukuli, vrhnji halji. Obrnil se je k meni, pokazal na svojo belo kukulo ter vzkliknil: »Vidite, to je moja druga krstna obleka!«

Nisem vedel ne besede in ne zmožel glasu. V čudnem, nepopisnem ganotju sem se spoštljivo ozrl v presrečnega meniha in tiho sklonil svojo glavo kakor utrujen popotnik na razpotju ob znamenju sv. križa. Potem sem dvignil oči in skoraj šepetajoče dejal: »Resnično globoko pomembne so vaše samostanske zaobljube!«

»Toda bilo bi zmotno, če bi tem očividnim sličnostim med sv. krstom in redovnimi zaobljubami hoteli prisoditi zgolj vrednost zgodovinske primere, marveč te sličnosti izražajo vzvišen in dobro utemeljen nauk, da so po cerkvenem izročilu redovne zaobljube resnično drugi krst, ki podobno prvemu vzro-

kuje in daje duši oproščenje kazni za greh. Od sv. Hieronima preko sv. Bernarda do sv. Tomaža Akvinskega in za njimi vsi srednjeveški bogoslovci govore v prid temu nauku. Vzhodno bogoslovje je šlo celo pretirano dalje in trdi, da so redovne zaobljube 8. zakrament, kar je pač velika zmota. Vsekakor pa se s svetimi zaobljubami v pripravljeni duši izvrši velika duhovna sprememba. Novi menih s tem sicer še ne postane popoln, svetnik; njegovo »premenjenje nravi« se prav za prav šele začneja, toda sv. zaobljube mu dajejo moč in dvigajo nadnaravno vrednost njegovih del.«

Vse dvorišče ob cerkvi je bilo že v soncu. Zelene trate ob stezicah so žarele, nad nama pa se je pnelo nebo v sveži sinjini. Gospod p. prior je končal s pripovedovanjem, radosten, da je sam v sebi zopet obnovil, meni pa prikazal to čudovito duhovno »rojstvo« meniha.

Popotni.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Janko Ovsenik je šel konec počitnic spet v semenišče starega škofijskega mesta. S tovariši, ki so vsi nosili s sadjem in drugimi dobrotami natlačene kovčege, so jo mahali

proti veliki hiši. Obokana vrata se odpro, fantje vstopijo in vrata se spet zapro za njimi. Tako so zaprli venkaj šumni svet z njegovimi varljivimi barvami, njegovo prizadevnostjo,

b) *Sv. maša na glavnem trgu v Mariboru*

njegovim sijajem in vablivo lepoto. Bogoslovci so se ločili od njega, kakor da so na otoku sredi mesta.

Vesel je bil vselej dan, ko so se pozdravili. Kratkočasne dogodke iz počitnic so si pripovedovali in jih belili z dovtipi. Vesel smeh se je razlegal povsod, slednji obraz je bil veder. Zato so skrbeli oni veseli tiči, ki so v življenju zares srečni, ker do visokih stolpov njihove sončne radosti nič ne brizgne, kar dela človeka obupanega in malosrčnega. Ne gane jih nobeno slovo in nobena solza, ne potlači noben ukor in noben slab red; zanje ni vročine ne mraza, sploh nobenega vremena ne, niti sv. Birokracij, ki ima vendar prastare okamenele mišice, jih ne more dvigniti iz ravnovesja. Ti so imeli prvo besedo pri zabavi, medtem ko so drugi razpostavljali svoje knjige po pultih. Vsak si je pripravljal svoje knjige, jih stavil v vrsto in red kakor hrabro, bojaželjno četico, ki naj se spet leto dni zaganja proti zidanim in lesenim zidovom, ki jih je treba podreti in razsuti, da bo mogla luč in resnica neovirano vreti v dušni vrt.

Preden pa se začne šola, je treba dušo ubrati, kakor glasbilo. Kandidatje naj gredu najprej na otok mrtvih, kjer se ne sliši nobena zabavna beseda, kjer vlada med živimi molk, kjer šume v vrhovih cipres večne res-

nice o neskončnem času, o večno vladajočem Bogu, o človeški neumrljivi duši, o sreči, ki ne mine nikdar. Grobovi na otoku pa kličejo starega Salomona pregovor: O ničemurnost čez ničemurnost in vse je ničemurnost.

Zvon je zapel in spremenil vso čebljačo in smejočo se družbo za tri dni v molčeče kartuzijane. Kakor začarana je bila vsa hiša. Molk je vladal po vseh prostorih. Ujeto je bilo vse, kar je zemeljskega. Duša je bila prosta in sama s sabo. Vsak je bil za tri dni puščavnik in se ni zmenil za nič drugega razen Boga in neumrljivi del samega sebe. Kako sliši človek v taki tišini govoriti dušo! Koliki viharji se dvignejo čestokrat! Kakšni plameni žrtve zaplapolajo pri tem in onem!

Počasi razpreda večer vedno gostejše pajčolane pred bleščeče se oko sonca. Bolj daljne vasi in gore izginjajo; gozdovi se spajajo v eno z mrakom, veliki svet se pogreza v temo; gori na nebesnem svodu pa se urejajo zvezde, najprej velike in migljajoče, nato male pike, kakor male električne lučke, končno vsa mrgoleča rimska cesta. Tako se godi duši pri duhovnih vajah. Veliki molk zatemni ves svet. Pa v duši zažare neštevilne resnice spoznanja in radosti. Pa tudi marsikak grd oblak se pokaže, ki se vrine med razsvet-

ljenja in jih zatemni; senca, ki jo je treba odstraniti.

Kako je pri vsem tem nekaterim lahko pri njihovi mirni, varni naravi. Nič jim ne prekriža pota. Nobena ovira se jim ne stavi zoper na poti do duhovništva. Gredo lahko tja naprej, kakor mladi svetniki, polni svete vne-me, polni notranjega miru in veselja.

Marsikdo pa je posedal na semeniškem vrtu na samotni klopici in razglabljal. Marsikdo si je skrival obraz v roke in duša mu je vpila k Bogu za razsvetljenje: ali naj pristopi k oltarju ali naj odide od bližine svetišča? Marsikdo se je boril sam s sabo v težki borbi in ni mogel najti odločitve.

Tako je bil Janko Ovsenik, ko je zapovedal udarec zvona, da se mora molčati, nenadoma sam s sabo. Uvodna beseda duhovitega patra je obravnavala večni cilj in namen človekov in urejala one vogelne kamne, iz katerih mora biti zidan temelj vsega bogoznanstva. — Dan je prešel med premišljevanji in molitvijo. Počitnice so se umaknile daleč nazaj na obzorje in obledele. Vzvišeni poklic pa je v vedno jasnejših obrisih stal pred dušami duhovskih kandidatov.

Stari pater je primerjal službo duhovnikovo z nalogami treh angelov: Gabrijela, Mihaela in Rafaela. Duhovnik mora oznanjati vse božje resnice, se na konju vojskovati proti stari kači in njenemu zarodu, zdraviti in pomagati vsem ubogim, šibkim in stiskanim. Z mladeniškim ognjem je govoril sivi duhovnik in hvalil svoj poklic. Videti mu je bilo, kako srečen je in kako se še ni nikdar kesal, da si je izvolil ta težki stan.

Resen pa mu je postal obraz, ko je začel govoriti o žrtvah duhovskega poklica. »Odpovedati se,« je donelo venomer. Odpovedati se zemeljski ljubezni; odpovedati se prisrčnosti in prijetnosti družine; biti navezan z mnogimi vezmi na Boga in njegovo sveto Cerkev. In isto so donele sklepne besede: »Kdor se ne more odpovedati, ta naj odstopi in si poišče sreče v družini; srečen bo, čeprav bo imel skrbi. Kdor ne more nositi križa, naj vzame palico in naj gre na sprehod; laže bo prišel skozi svet; toda trden most v večnost je bruno križa. Kdor ne more prenesti sijaja visokega poklica, naj odstopi iz njegovega svetlega obstreta. Komur je gorski zrak preoster, naj si poišče zavetja v kočah dolin. Kdor hoče priti, ta naj pride ves in z vso ljubeznijo k Mojstru. Kajti velja beseda kamenitne tablice: »Jaz sem močni in ljubosumni Bog, ki ne trpi poleg sebe nobenih tujih bogov.«

Ta pridiga je Janka pretresla v dno duše in ga ranila. Strahovit boj je zadivjal v njem. Bičal in mesaril je dušo. Bil je kakor taščica, ki jo je zgrabil jastreb in jo tišči z ostrimi

krempļji ob drevesno vejo, da bi ji iztrgal z ostrim kljunom drhteče srce iz telesa.

Mogočno in razločno je slišal klic božji, ki ga je vabil v svojo službo. Vedno je bil njegov namen in smoter postati duhoven. Še nobenega pomisleka ni imel nikdar. Zdaj pa — od one poti skozi večerni gozd — je zazijal v njem prepad, ki je grozil, da ga požre.

»Jaz sem močni in ljubosumni Bog,« mu je zvenelo v duši. Pred očmi pa je stala plavalasa Tilka.

Ko je hodil po hodnikih sem in tja, je plavala poleg njega; ko je molil mu je zvenel vmes njen zvonki glas: »Oh, Janko, o da bi mogla ostati vedno skupaj.« Podprl si je glavo v roko. »Odpovedati se družini,« je zvenelo. Ko se je Janko osrčil, so mu bile oči vlažne in na dlani so mu blestele njegove solze same. Kadar je klical k Bogu v domači kapeli, naj mu odvzame od duše razjedajočo bol, je postal še bednejši in srce mu je še bolj zakravelo. Bilo mu je kakor potopljeno v grenkobo. Videl je samo še eno rešitev: Tilko. Medtem ko so tovariši poleg njega spali, je on čul in vest ga je trapila. Žal mu je bilo, da ni govoril z beneficiatom Gornikom o zadevi. Ta bi mu bil gotovo prav svetoval. Tako pa je sam s sabo in mora kelih sprazniti do dna, kelih, ki si ga je dal napolniti v nepredvidnosti in popustljivosti. Videl je, da oni, ki ga je nagnil, da bi zamenjal pastirsko palico s kelihom, nič več ne izpusti. Močno si je očital, da je bil o počitnicah tako brezbrizen in sebi zlomil moč, ki jo je vedno imel nad seboj. Ni padel, a ponižal se je. Ni umrl, pač pa si je ohromel dušo in ostal brez pomoči, prežalostno brez pomoči.

Tako je minula noč in z razmučeno glavo je Janko zgodaj zjutraj vstal, ko je zadonel skozi prostrane dvorane prefektov: »Hvaljen Jezus!« in so mu zbujeni glasovi odgovorili: »Amen«.

Po zajtrku je šel vodja k Janku in ga vprašal: »Gospod Ovsenik, ste bolni? Videti ste zelo prepali!«

»Bolnega se ne čutim; le vso noč nisem mogel zaspati.«

»Potem le nekaj ni v redu, moj ljubi. Zdaj lezite dopoldne in se prespite. A k pridigi dopoldne vam ni treba hoditi. Ako ne bo bolje, boste morali vprašati zdravnika!«

Vodja je pokimal. Ovsenik se je poklonil in omahovaje odšel gori po širokih stopnicah. Šel je v spalnico in sedel na postelj. Čez nekaj časa je slekel talar in legel. Zmedene sanje so mu prepregle dušo. Drugikrat so mu prihajale kakor spreminjaste ptičke in pisani metulji, danes pa so plahutale okrog njega kakor krakajoči vrani z razkuštranim perjem.

Sele polagoma se mu je poleglo valovje v duši in trdno spanje ga je objelo.

Poživljen je Ovsenik vstal in šel h kosilu. Bilo mu je laže pri srcu, čeprav še ni zginila vsa bolešt.

Na črni tabli je bilo drugi dan napisano priporočeno branje: Tomaž Kempčan, knjiga I., poglavje 13. Na vrtni klopi pod staro hruško, ki je bila zastran svoje samije Janku posebno ljuba, je bral besede velikega poznavalca duš: »Ne smemo obupati, ako smo skušani, temveč moramo tem silneje prositi Boga, da nas smatra vredne svoje pomoči v sleherni težavi. On deli po besedi Pavlovi hkrati s skušnjavo tudi toliko pomoč, da lahko zmagamo. Ponižajmo torej dušo v skušnjavi in bridkosti pod roko božjo, ker Bog ponižne rešuje in uslišuje.«

Počasi je začelo sonce predirati megle Jankove duše. Kar je hotel uravnati sam s sabo, spada pred drugo sodišče. Kar je imel za zadržke, so bile skušnjave, ki so ga nad-

legovale, ki pa naj nimajo nikakega vpliva na njegov poklic. Rekel si je: »Ljubim Tilko kot sestro, ker sem z njo zrastel, ne pa drugače.«

Vedno znova je bral: »Zato ne smemo obupati, ako smo skušani.«

Ko se je bil Ovsenik pomiril, je poiskal starega patra, da bi si pri njem pridobil končno gotovost. Veliki poznavalec mladeniških duš je dal jasnost ubogi duši s podobnimi besedami, kakor blaženi Tomaž. Samo nekaj je še dostavil: »Samo deklici morate pri priliki rahlo in razločno dati na znanje, da hočete ostati zvesti svojemu poklicu. Ako pa vaša ljubezen ni samo mimogrede, tedaj se osrečite v drugem stanu.«

Tega si je bil Janko svest, da o taki ljubezni pri njem ni govora.

Tako je našel dušni mir in se začel z vso vnemo pripravljati na svoj poklic. Vedno bolj ga je napolnjeval njegov poklic, ki je bil o njem uverjen, da ga je jasno spoznal.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Spominu sv. Cirila in Metoda je bil posvečen mednarodni znanstveni kongres na Velehradu v dneh od 15. do 19. julija. To je že sedmi unionistični kongres, ki je bil sklican v ta namen, da bi se na temelju ciril-metodijske ideje pripravila pot do zedinjenja vseh slovanskih narodov v sveti katoliški Cerkvi. Zunanji okvir letošnjemu kongresu je 1050 letnica smrti svetega nadškofa Metoda, ki bi se morala praznovati lani, a je bila zunanja slovesnost preložena, ker so imeli češkoslovaški katoličani veliki katoliški shod v Pragi.

Predavatelji na kongresu so po narodnosti bili takole razdeljeni: 7 Čehov, 2 Slovence (univ. profesor prelat dr. Fr. Grivec in p. Tomaž Kurent O. Cist.), 2 Hrvata, 2 Ukrajinja, 1 Rus, 1 Poljak, 1 Francoz in dva Holandca.

V dneh 16., 17. in 18. julija je imel cerkvene govore naš rojak p. dr. A. Prešeren S. J., ki biva v Rimu.

Rešitev iz socialnih neprilik. Pariški kardinal in nadškof Verdier opozarja francoske katoličane na socialna načela, ki so razvita v papeških okrožnicah »Rerum novarum« in »Quadragesimo anno«, in se v njih zagovarjajo upravičene zahteve delavstva. Vpričo socialnega in gospodarskega nereda v sedanjem času, bi morali vsi krivdo priznavati; in le v soglasju vseh družabnih slojev: delojemalcev, delodajalcev, meščanov in deželanov, pravoslovcev, duhovnikov in vernikov bi se mogla

doseči rešitev perečih gospodarskih vprašanj. Vsi bi imeli dolžnost, da se povzpno nad strankarstvo in ustvarijo ozračje miru in bratstva. Vsekako je pa rešitev teh vprašanj odvisna od postavodajalnih oblasti.

Izredna avdijenca. Na kresni dan so bili na slovesen način sprejeti pri svetem očetu Piju XI. vsi italijanski škofje — čez 300, da so izrekli čestitke ob nastopu papeževem v 80. leto. Navzoči so bili tudi nadškofje večjih mest: kardinali Fossati (Turin), Minoretti (Genova), Nasalli-Rocca (Bologna), Dalla Costa (Firenze), Ascalesi (Napoli), Lovitrano (Palermo), Schuster (Milano). Papež je v nagovoru poudarjal važnost Katoliške akcije; hkrati je opozarjal, naj se uporablja poučevanje veronauka v šolah v to, da bo mladina res krščansko prežeta.

Tri katoliške kapele se nahajajo na največjem angleškem parniku »Queen Mary«, ki je meseca maja prvič dospel v Newyork. Vse so razkošno opremljene; notranjo opravo so priredili največji umetniki. Na promenadnem krovu je kapela z zakristijo za luksuzni razred; na glavnem krovu za 2. razred; poleg salona za pisanje pa za turiste. Nad oltarjem visi v vseh treh kapelah umetniška slika. Cerkveno perilo, paramente (obleka), kelihe, ciborije so oskrbele prav za ta namen prve firme.

Cerkvene zadeve. Dosedanji nuncij v državi Peru Kajetan C i c o g n a n i, naslovni nadškof ancirski, je imenovan za apostolskega

nuncijska na Dunaju. — Smrtno se je ponesrečil pri vožnji z avtomobilom na vizitacijskem potovanju provincijal frančiškanske province v Nemčiji, p. Herbert Holzapfel, sloveč pisatelj na cerkvenopravnem in cerkvenozgodovinskem polju. — Legar je končal življenje misijonarja p. Biallas-a, ki je bil profesor na katoliški univerzi v Pekingju.

Tako delajo — za kraljestvo satanovo: Več ko 11 milijonov knjig in spisov veri sovražne vsebine je razposlal osrednji svet brezbožnikov leta 1935 po deželah izven Rusije in sicer v vseh važnejših evropskih in azijskih jezikih. Vso to ogromno strupeno šaro so razpečale številne celice brezbožnega gibanja povečini zastoj. Spričo te satanske agilnosti se moramo pač sramovati, ko tako malo storimo za naš katoliški tisk. Zganimo se, dokler je čas in prilika!

Kaj premore skupnost, organizacija in pa dobro časopisje, so že nemalokrat dokazali katoličani v Belgiji, ki so oni dan praznovali že 25 letnico, odkar so si priborili pravico, da smejo ustanavljati katoliške šole. Pa ne samo to; dosegli so pri državni upravi, da doprinaša k vzdrževanju teh vzornih šol.

Sovjetsko zakrivanje resnice je vpeljano tudi v nesrečni Mehiki: Župan iz Clevelanda, glavnega mesta severoameriške države Ohio, je z večjo družbo nedavno obiskal Mehiko. O tem potovanju piše med drugim: »Naš mehiški voditelj se je na vse načine prizadeval, da bi nas prepričal, da v Mehiki ni verskega preganjanja. Ta vodja je bil seveda v službi države in strogo nadziran. O tem sem se prepričal pri vseh voditeljih. Vsaka beseda, ki jo spregovori, je narekovana in predpisana. Ko sem pozneje imel priliko, da sem dobil zupanje voditelja in sva bila sama, je vse to potrdil in priznal, da je resnično, kar sem vedel o preganjanju mehiških katoličanov. Toda prepričal sem se tudi, kako značajni, neustrasni in stanovitni so katoliški verniki kljub vsemu trpljenju, ki ga morajo prenašati. Kjer nimajo duhovnikov, ker jih framazonska vlada ne dovoli, se pa sami zbirajo k molitvi in drugim verskim vajam. Sam sem videl ganljive prizore verske vneme in gorečnosti.«

(Pa bi kdo rekel: Če so katoličani tako vzorni, kako je pa moglo priti do tako žalostnih razmer in da so oropani vseh svoboščin? — Na to lahko vsakdo odgovori, če ve, kako je, kadar se volitve vrše pod grožnjami, pod pritiskom in ob nevarnosti — izgubiti vsakdanji kruh! Seveda je še mnogo drugih vzrokov: slabo časopisje, pomanjkanje katoliških organizacij in dr.)

Umira, umira — Dunaj in še marsikatero mesto in kraj in vas. Uradne številke govore, da se je letos v aprilu rodilo na Dunaju

886 otrok, med njimi 453 dečkov; umrlo je pa v istem času 2033 oseb. Kar je posebno značilno in pretresljivo: skoraj na vsakih deset pride en samomorilec; bilo je namreč med onimi 2033 smrtnimi primeri 190 samomorilcev, ki pričajo o verskem in socialnem razdejanju.

Ob pomembnem jubileju. Letos obhaja stiški samostan 800 letnico ustanovitve. Ta jubilej nudi lepo priložnost, da obnovimo hkrati tudi spomin na veličastni Evharistični kongres lanskega leta. Spominske slovesnosti, ki naj naklonijo udeležencem v presveti Evharistiji in v češčenju Matere božje mnogo milosti, so določene za praznik Marijinega Vnebovzeta, 15. avgusta in za nedeljo, 16. avgusta.

Spored obsega v glavnem te-le prireditve:

V nedeljo, 9. avg., bo v Stični dan šolske mladine (zlasti za bližnje dekanije) s skupno sv. mašo in obhajilom.

Na Marijin praznik, 15. avg. ob 18 se začne obletnica Evharističnega kongresa in 800 letnica s pridigo prevz. g. škofa dr. J. Srebrnič. — Ob 20 verskokulturna predstava »Jurij Kozjak« na prostem. Ob 22 procesija mož in fantov z baklami k evharističnem križu na hribu Vinogradu. Tam bo polnočnica samo za može in fante. Po polnočnici svete maše v cerkvi, kjer bo Najsvetejše izpostavljeno v češčenje in prilika za spoved.

V nedeljo, 16. avg.: Ob 6 pridiga in sv. maša, ki jo bo opravil prevz. g. škof dr. I. Tomažič iz Maribora. — Ob 8 stanovska zborovanja. — Ob 9 slovesna pontifikalna maša s pridigo. Nato slavnostno zborovanje. — Ob 14 Evharistična procesija, potem pred cerkvijo pete litanije, zahvalna pesem, posvetitev presv. Srcu Jezusovemu in blagoslov. — »Pridite! Molimo Gospoda v presv. Reš. Tlesu, zadostujmo mu za vse žalitve, da bo usmiljen in milostljiv našemu narodu in naši domovini!« (Prošnja iz oklica prevz. g. škofa dr. Gr. Rožmana.)

Ljubljanska škofija. Al. Brecljnik, župnik v Krašnji je bil imenovan za soupravitelja župnije Zlato polje; o. Ananija Vračko, O. F. M. pa za kaplana v župniji sv. Frančiška v Ljubljani. — Umeščen je bil 3. jun. J. Crnilec na župnijo Cerklje pri Kranju. — Umrli je Matej Trepal, kurat na Kureščku, Ig pri Ljubljani! Po 20 letih samotarskega življenja na zračni višavi poleg Marije s Kureščka, je šel po plačilo k Bogu. Pokojni je bil duhovnik blagega srca, dobrih rok; živel je v skromnih razmerah in v skromnosti je umrl. —

Novomašniki v ljubljanski škofiji. Gg.: Pokorn Jožef, 12. jul. Škofja Loka; govornik dr. Vilko Fajdiga, profesor. Puhar Leopold, 6. jul. Brezje; govornik Fortuna Franc, kaplan. Šeškar Fran, 12. jul. Tomišelj; govornik Zakrajšek Viktor, župnik v Janjevcu, Južna Srbija. Toman Valentin, 12. julija. Kamna gorica; govornik Pogačnik Anton, kaplan. Tomažič Ivan, 12. jul. Ljubljana (Sv. Peter); govornik Filip Žakelj, kaplan. Vovk Jožef, 12. jul. Ovsišje; govornik dr. Jože Pogačnik, profesor. Zaletel Vincencij, 12. julija. Št. Vid n. Lj.; govornik dr. Frančišek Kilmovc, stolni dekan.

Iz IV. letnika: Dobovšek Franc, 19. jul. Ljubljana (Sv. Peter); govornik p. Stanko Dobovšek, F. S. C. Dobrovoljc Alojzij, 19. jul. Vrhnika; govornik Ivan Veider, kaplan. Fister Alojzij, 19. jul. Tomišelj; govornik Alojzij Tome, župnik. Malovrh Franc, 19. jul. Kranj; govornik Jože Košir, profesor. Mihelič Marko, 12. jul. Stari trg o. K.; govornik Franc Zupančič, župnik. Šešek Ivan, 6. jul. Ljubljana (Trnovo); govornik dr. Jože Pogačnik, profesor. Soukal Franc, 12. jul. Ljubljana (stolnica); gov. dr. Gr. Rožman, škof. — S temi novomašniki je prejelo v nedeljo svetega Cirila in Metoda zakrament sv. mašniškega posvečenja tudi 16 redovnikov.

Letošnji novomašniki v lavantinski škofiji. Gg.: Du h Ludovik, 26. jul. Sv. Križ pri Ljutomeru; govornik univ. prof. dr. L. Ehrlich. Fajdiga Alojzij, 12. jul. Dobje pri Planini; govornik kanonik dr. Žagar. Feguš Ignacij, 2. avg. Sv. Marko n. Ptuja; govornik Veselič Fr., kaplan. Gaber Alojzij, 12. jul. Tišina; govornik Šoštarec Alojzij, kaplan. Gomboc Franc, 19. jul. Pertoča; govornik Mlakar Jože, kaplan. Holz edl Anton, 12. jul. Fikšinci; govornik Berden Andr., župnik. Jeler Karel, 19. jul. Sevnica; govornik dr. Blatnik, salez. Kovačič Anton, 12. jul. Dobova; govornik Strmšek Fr., župnik. Kušar Štefan, 12. jul. Laporje; govornik Tkavc Fr., župnik. Laura Mihael, 26. jul. Sv. Marjeta pri Ptuj; govornik Bombek Ivan, kaplan. Ornik Friderik, 12. jul. Sv. Jurij v Slov. gor.; govornik Rehar Ivan, župnik. Petančič Davorin, 12. jul. Sv. Gora; govornik Sem Jakob, kaplan. Potokar Ferdo, 19. jul. Sv. Jedert n. L.; govornik Hrastelj Fr., ravn. t. sv. Cirila. Tomišek Franc, 19. jul. Vransko; govornik Bervar Ign., župnik. Vogrinc Anton, 26. jul. Sv. Vid pri Ptuj; govornik Soklič Jakob, župnik. Žolnir Alojzij, 19. jul. Makole; govornik Žolnir Jožef, župnik.

Iz IV. letnika: Jerič Mihael, 12. jul. Turnišče; govornik Jerič Ivan, dekan. Kozar Alojzij, 26. jul. Petrovci; govornik dr. Kelenc, ravnatelj M. Oberžan Justin, 12. jul.

Loka pri Zid. m.; govornik Oberžan Drago, brat. Tratnjek Štefan, 26. jul. Beltinci; govornik Škafar Ivan, kaplan. Zver Štefan, 19. jul. Turnišče; govornik Greif Ivan, prošt iz Ptuja.

Po svetniškem življenju je 23. junija umrl v Kranju M. Zevnik, bivši župnik v Begunjah pri Lescah. O njegovem delu za blagor vernikom je zapisal dnevnik »Slovenec« to-le častno priznanje:

Pokojni Zevnik je bil vzoren duhovnik po Srcu Jezusovem, ki je povsod deloval z vso vnemo za čast božjo. Veliko je molil in se ves žrtvoval v dušni blagor svojih vernikov. Zgledna je bila njegova gorečnost v dušnem pastirstvu, v spovednici, na prižnici, bil je izvrsten katehet. In prav to njegovo vzorno duhovniško delo, njegov blag in plemenit značaj, mu je pridobil veliko spoštovanje in ugled. Kjer koli je deloval, se ga še danes gotovo z veseljem spominjajo. Čeprav je bil neprestano šibkega zdravja, vendar je do zadnjega delal, dokler je mogel. V Kranju je mnogo spovedoval, molil in se pripravljaj na dan, da ga Gospod pokliče kot svojega zvestega delavca. — N. p. v m.!

»Božji poklic...« Naši škofje, ki so se v Slomšekovih dneh mudili v Mariboru, so obiskovali tudi razne stanovske zборе in govorili bodrilne besede. Ljubljanski škof je na zborovanju Slomšekove družbe (krščanskih učiteljev in učiteljic) tako-le dejal:

»Samo kratko besedo mi dovolite danes, ko vas je toliko tu zbranih v duhu največjega vzgojitelja Slovencev. Kot škof znam globoko ceniti delo dobrega učitelja, ki svojih ur ne odbrenka samo tako, da lahko potem prvega plačo potegne, ampak ki se čuti odgovornega narodu in Bogu. Učiteljski poklic je božji poklic. Kdor se tega ne zaveda, ne bo imel zadovoljstva v svojem delu. Narod vam ne more biti nikoli dovolj hvaležen za vaše delo. Saj vas spoznavamo šele takrat, ko dorastemo v zrele ljudi, ko se lahko z umirjenimi čustvi oziramo nazaj na svojo mladost in vidimo veliko vlogo, ki jo je imel učitelj. Narod bo učiteljstvu hvaležen, če mu bo vzgajalo mladino v duhu krščanstva, poštenja in ljubezni do domovine, v duhu Onega, ki je bil največji učitelj, ki je mladino najbolj ljubil, ki je dejal: »Pustite male k meni, kajti njih je nebeško kraljestvo.«

Nova cerkev v Hrastniku, ki je nje temeljni kamen lavantinski vladika 14. junija slovesno blagoslovil, bo posvečena Kristusu Kralju. V glavnem oltarju bo stal 4 m visok kip; stranska oltarja pa bosta posvečena sv. Barbari, zaščitnici rudarjev, in sv. Florijanu. Cerkev bo imela samo eno ladjo z ravnim, kasetiranim stropom. Pod glavnim prostorom

bo kripta, kjer bo dovolj prostorov za vernike pri delavniški maši. Cerkev bo imela tudi napeljavo za ogrevanje v zimskih mesecih. Glavno pročelje bo krasil velik križ, nad njim bo v lini majhen zvon, dokler se ne nabere toliko denarja, da bo mogoče postaviti tudi zvonik in naročiti zvonilo. Spovednice bodo vzdane. Dobrotnikom, ki so pripomogli, da se zidava že dviga iz tal, naj bi se pridružili še novi prijatelji Kristusa Kralja!

Istočasno je ljubljanski škof blagoslovil temelje in vogelni kamen za novo cerkev Srca Jezusovega na Raketu. V svojem govoru je škof dr. Rožman omenjal, koliko žrtvujejo ameriški Slovenci za vero in hišo božjo, in da tudi sedanja stiska ne bo preprečila započete delo, ki se ga je lotilo verno rakovsko ljudstvo v upanju na božjo pomoč in podporo širših slojev.

Prve nedelje so oddane! Prejeli smo to-le uvaževanja vredno in potrebno opozorilo:

Po vsej škofiji se apostolstvo mož in fantov silno lepo udejstvuje. Pristop k spovednici in obhajilni mizi je brez dvoma eno najimenitnejših dejanj mož in fantov. Toda zgori se večkrat, da se to najlepše delo mož in fantov z različnimi, sicer dobrimi, z ozirom na Apostolstvo pa slabšimi prireditvami, zavira. Tako je bil n. pr. prvo nedeljo v juniju velik političen shod v Mengšu, prvo nedeljo v juliju prosvetna prireditev v Št. Vidu itd. — Prosimo vse prireditelje, naj za naprej računajo, da je vsaka prva nedelja v mesecu že oddana Apostolstvu mož in fantov in naj zato za vsako prireditev, na katero vabijo može in fante, izberejo kako drugo nedeljo.

Vzorna gospodinja. V Vojniku pri Celju je umrla dobra mamica Cehnerjeva. Na domače pokopališče smo jo spremili vprav na praznik presv. Srca Jezusovega. Njen duhovni voditelj je spregovoril ob odprtem grobu ganljive besede pohvale in priznanja, ki gre res verni in pobožni materi. Doživela je častljivo starost 83 let. Vse življenje se je ob petkih tako postila, da ni uživala ne mesa in tudi nobene začimbe ne. Zelo rada je prepevala lepe Marijine pesmi in tudi Slomškovih je mnogo znala. Slomškovke »Drobtine« so ji bile priljubljeno berivo; marsikaj je znala povedati na pamet, kar je brala v »Drobtinica« že pred 50 leti. Prav vseč ji je bil tudi »Bogoljub«. Naj uživa večni pokoj pri Bogu! —

O nerednosti in nedostojnosti pri kopanju tožijo tu in tam. Deželni glavar štajerski, dr. Stepan je dal razglasiti tole: Pristojne oblasti naj uporabljajo postavna določila skrbe za to, da se preprečijo kršitve javne dostojnosti. (Ni dovoljeno nastopati v javnosti s kopalno obleko; zračne in sončne kopeli v bližini javnih poti so prepovedane.)

Sv. oče je objavil okrožnico o filmu. Nedavno je poslal pismo ameriškim škofom, v katerem odobrava, da so škofje sklenili ustanoviti zvezo za zatiranje slabih filmov. Kako upravičeno je vprav Ameriko svariti pred kinom, boste razvideli iz naslednjih vrstic.

Na svojem potovanju po Ameriki je Georges Duhamel neusmiljeno obsodil kino. »To je zabava sužnjev, preganjanje dolgega časa neizobražencev, pomilovanja vrednih ljudi, zbitih po delu in skrbeh. To je vedoma zastrupljena hrana množice, ki jo je Molohova gosposka sodila in obsodila in ki jo hoče prav do konca poneumniti.

Kino je igra, ki ne zahteva nikakega napore, ki ni nič natančna za to, kako si misli sledé, ki ne stavi nobenega vprašanja tistemu, ki jo gleda, kaj šele problem! Ne zbudi nobenega zanosa, ne zaneti v srcih nobene luči, ne zbudi nobenega upanja, razen morda smešno nado, da boš nekega dne »zvezda« v Los Angelès.

Kino nam s svojim brzim obratom iztrga še tiste slike, ob katerih bi se naše sanjarjenje rado ustavilo. Kakor da je občinstvo le najemnik, ki ga lahko odpraviš s čimerkoli, mu kino nudi zabavo, ki duši ostaja tuja. Vse se podi s tako mrzlično naglico, da občinstvo skoro nikoli ne utegne razumeti, kaj se mu prav za prav daje. Predvsem je poskrbljeno, da se ne moreš dolgočasiti. Razum ne utegne priti do veljave; razmišljati, razgovarjati se o tem kar vidiš, presojati, sodelovati na kakršenkoli način, o vsem tem ni govora. In ta strašni stroj, ki ti kar vid jemlje, ta mešanica razkošja, godbe, človeških glasov, ta stroj, ki dela ljudi bedaste in razbrzdane, se prišteva danes med najčudovitejše sile sveta.

Trdim, da koraka ljudstvo, ki se za pol stoletja prepusti vladi kina, proti najhujšemu propadu. Ljudstvo, oslajeno po bežnih užitkih, ki se mu nudijo brez najmanjšega umskega napora, bo nekega dne nesposobno, da izvrši kakršnokoli večje delo in da se količkaj dvigne z močjo svojega mišljenja. Ugovarjali mi boste: Kaj pa velike ladje, veliki buldingi, ki jih grade Američani. Ne! Bulding že v enem tednu zraste za dve ali tri nadstropja. Glasbenik Wagner je pa porabil dvajset let, da je zgradil Tetralogijo, Littré pa celo življenje, da je sestavil svoj slovar.

Kino je v svoj obrat vpregel velikanske sile, neizmerne kapitale, učenjake in množice, resnične in presenetljive talente, pogum, iznajdljivost, energijo. Dá, ima celo svoj martirologij, seznam takih, ki so zanj žrtvovali življenje. Vse to za smešen rezultat! Kinematografsko knjižnico vsega sveta dam za eno Mo-

lierovo igro, za eno Rembrandtovo sliko, za eno Bachovo skladbo.

Kino je po svoji naravi gibanje. Ime to pomeni. V resnici pa zavira gibčnost našega duha, obtežuje nas in hromi. Vsiljuje se nam kakor naprodaj ženska. V prvi sapi pove vse, kar vé, in dočim naš duh hrepeni po skrivnosti, srce po žrtvi, je kino brez skrivnosti, brez ovinkov, brez pridržkov.«

Kdo si bo še upal očitati nam, da smo nazadnjaški, če mladino kar naprej svarimo pred kinom, zlasti pred pohujšljivim.

MARIJINE DRUŽINE

Dekliško slavje v Stični. Na Alojzijevo nedeljo je bil pod zaščito žal. Matere božje, patrone samostanske cerkve, začetek letošnjega 800 letnega jubileja. Prvo večjo in skupno pobožnost so opravile dekliške Marijine družbe iz šestih dekanij in sicer po prizadevanju škofijskega vodstva v zvezi samostanskega predstojništva. 4000 družbenk se je zbralo k skupni slavnosti in k popoldanskemu zborovanju. Napis na slavoloku »Po Mariji k Jezusu!« jih je opozoril na skupno tolažilno geslo, ki spričuje prijateljem in neprijateljem marijanskega gibanja, kaj je namen našega združevanja pod Marijino zastavo. Slavnostni govor je imel škofijski voditelj kongregacij, kanonik dr. Klinar; sv. mašo je pa daroval nadškof dr. A. B. Jeglič, ki je pred skupnim sv. obhajilom družbenkam s prirojeno živahnostjo in odločnostjo podal kopicu dobrih naukov. — Popoldansko zborovanje je pričel stiški opat, m. g. dr. Avguštin Kostelec. V svojem pozdravu je poudarjal, kako dobra varhinja je bila stiška ŽMB našim prednikom in kako zapupno se smemo tudi danes zatekati k nebeški Materi po tolažbo in pomoč. Po bogatem sporedu se je razvila prelepa procesija, pri kateri so nosili kip Brezmadežne. Zastopanih je bilo 45 župnij, praporov je bilo 33. Ob sklepu je vsa skupščina odmolila posvetilno molitev presv. Srcu Jezusovemu.

Metlika. Zadnjega maja je iztrgala nemila smrt iz naše srede dobro članico Baro Nemanč iz Božjakova. V Mar. družbi je bila od početka, ko je nadškof Jeglič l. 1902 sprejel prve priglašenke. Pogosto je pristopala k sv. zakramentom, kar je prva zahteva in znamenje dobrega Marijinega otroka. Hitra zavratna bolezen ji je pretrgala nit življenja. Sosestre! Bodimo pripravljene, saj ne vemo ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod!

Sv. Pavel pri Preboldu. Zopet je posegla koščena roka neizbirčne smrti med cvetje Marijinega vrta. Iztrgala nam je 21 letno Magdaleno Otavnik. Kratka leta njenega bogovdanega življenja so bila prav za prav le priprava na večnost, saj je rada prihajala

k sv. maši kljub oddaljenosti tudi čez teden. Ko je bolezen pritisnila, je morala v ljubljansko bolnišnico. Ker pa ni bilo upanja, da bi okrevala, so jo prepeljali na dom, kjer je kmalu izdihnila vprav v osmini praznika svetete Reš. Telesa. Med krepostmi, ki so jo dčile, poudarjamo zlasti skromnost in ponižnost, zato je bila splošno priljubljena, kar je pričal tudi njen pogreb.

Studenc pri Krškem. V častitljivi starosti 80 let je pretekli mesec Vsemogočni poklical k sebi blago in verno ženo g. Marijo Tomšič iz Zavratca. Dasiravno je bila pokojna več let bolj bolehnna in slabotna, ji je vendar po posebni milosti bilo dano, da je živela še preko svojega najsrečnejšega dneva, ko je pred tremi leti spremljala svojega sina Josipa kot novomašnika pred daritveni oltar. Kakor večini naših slovenskih mater, je bila tudi njej življenjska pot prav trdo potlakana, saj je že pred 30 leti izgubila svojega moža, očeta dvanajsterih otrok, izmed katerih jih živi danes le še pet. S trdno vero v srcu, s pridnostjo in varčnostjo je vse lepo krščansko vzgojila. Bogovdano je bilo njeno življenje, prav taka pa tudi njena smrt.

Sp. Kraše pri Šmartnem. V tiho jutro 9. jun. so zaplakali zvonovi Remčevi Micki v slovo. Stisnila so se nam srca v boli, ustne so pritajeno ihtele in šepetale: »Gospod ji daj večni pokoj!« Kratka pa mučna bolezen je Micki izpila vso mladostno moč. Zvenela je kot nežna roža. Dan življenja se ji je nagnil in mirno je zatisnila modre oči v 23. letu. Pokojna je bila zvesta družbenka Marijina. Zajokali smo, ko je vlažna prst zakrila snežno-belo krsto.

In zopet so zapeli zvonovi in naznanili, da je zapustila svojo družino Martinova mama iz Kokarij dne 14. junija 1936. Bila je skrbna gospodinja, ki je krščansko vzgojila štiri sinove in dve hčerki. Njenega pogreba se je udeležila Marijina družba za žene, da se je poslovala od svoje sestre. Bodi ji Bog plačnik. — F. P.

Sv. Jurij ob Taboru, Savinjska dolina. Dan žalosti je bil za našo Marijino družbo torek, 23. junija, pogrebni dan prerano umrle naše članice Julke Šmon, sestre g. kaplana Fr. Šmona v Ribnici na Pohorju. Po kratki boleznii je umrla v mariborski bolnišnici večer pred sv. Alojzijem, stara 34 let. V Marijini družbi je preživela ravno 20 let, zadnja leta kot svetovalka za Loke. Č. g. voditelj Pečnak je ob krsti v cerkvi polagal zbranim sočlaničam na srce zlasti njene lepe kreposti: Bila je skromna, tiha, delavna v čast božjo; krasila jo je zlasti neomadeževana čistost v službi deviške Marije in sv. Alojzija. Odlikovala se je v gorečnosti za kras hiše božje in za češčenje

ter dnevno prejemanje presv. Rešnjega Telesa. Ni dvoma, da biva sedaj nad zvezdami, kjer uživa njena duša obilo plačilo pri nebeški zavetnici Mariji.

RAZNO

»Dom Device Mogočne«. Zaprte duhovne vaje za dekleta bodo od 13. do 17. avgusta; za meščanske gospe od 27. do 31. avgusta; za žene in matere pa od 5. do 9. septembra. Oskrbnina znaša 100 din. Prijavite se čimprej na: Predstojništvo Lichtenhurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 38.

K Strnenovi sliki »Marijino vnebovzetje«: Može spodaj, ki strme v nebo, so apostoli ob praznem grobu Matere božje. Žena na stopnicah predstavlja Marijo, ki je ostala še na zemlji s svojo materinsko ljubeznijo. Ta slika, kakor tudi druge, s katerimi krasijo ladjo frančiškanske cerkve v Ljublj., pomenijo za našo cerkveno umetnost dragoceno pridobitev.

Ustreženo bo zlasti vestnim staršem, ki nameravajo poslati svoje hčerke v ljubljanske šole, če opozorimo, da so čč. šolske sestre III. reda sv. Frančiška nakupile prostorno in lepo stavbo v brežini nad Ljudskim domom (Lončarska steza 2) v Ljubljani, in jo opremile za stanovanje dijakinjam. Zavod ima sončno lego, za poslopjem je velik vrt z dobrim zrakom, od stolnice je oddaljen 3 minute; odtegnjen je tudi mestnemu šumu. Ker so učilnice in spalnice svetle, zračne, brez prahu, je za zavod velika prednost. Učenke-gejenke bodo preskrbljene z zdravo, tečno hrano; tudi se bo skrbelo, da bodo lahko mirno in v redu izdelovale svoje naloge; v domači kapeli bodo imele priliko za izvrševanje verskih vaj.

Pojasnila dajejo šolske sestre v Ljubljani, Lončarska steza 2. V isto hišo se je preselila tudi vezilnica, ki je bila prej: Pred škofojijo 3/II.

ODGOVORI

Povestnih knjig je povsod več ko preveč na pòsodo. Človek bi pa rad zdaj pa zdaj bral tudi kaj versko resnega. Kaj, ko so knjige tako drage, pa poleg tega še ne veš, če je čtivo primerno zate. Kje izposojajo knjige duhovne vsebine: »Prosvetna zveza« nima nič kaj takega.

Kjer imajo župnijske knjižnice, morejo brez dvoma postreči tudi s knjigami resnejše vsebine. Tako slovtvo se dobi zlasti v knjižnicah Marijinih družb, izobraževalnih društev in prosvetnih odsekov. V »Prosvetni zvezi« v Ljubljani se pa snuje, kakor čujemo, poseben oddelek ondotne obširne knjižnice, ki bo vsekakor ustrezal Vaši želji.

Prosimo za pojasnilo, kje vpisujejo v bratovščino sv. Jožefa?

Za pomoč umirajočim je vsega priporočila vredno »Društvo sv. Jožefa za umirajoče«, ki njega člani odmolijo vsak dan to-le molitve: »Sv. Jožef, rednik Jezusa Kristusa in prvi ženin preblažene Device Marije, prosí za nas in

za vse tiste, ki so danes (to noč) v smrtnem boju.« Prijave sprejema župnijski urad pri sv. Petru in Pavlu, Ptuj. (Zastopnik za Slovenijo je: o. Alfonz Svet, O. Min. Conv.) — Vpisnina po možnosti enkrat Din 2.50 do Din 4.— za tiskovine, za kritje stroškov in za cerkev sv. Jožefa v Rimu.

T. R. - Ali oseba, ki je vpisana v zvezo »Duš žrtev«, sme in more še svoje molitve, sv. maše in sv. obhajila obračati v svoje ali kake druge dobre namene? Ali naj se glede tega popolnoma odpove vsaki samosvoji volji ter vse v smislu žrtvovanja prepusti Jezusu, da z vsem razpolaga po svoji volji in kakor je Njemu všeč?

Odgovor je sličen, kakor je natisnjen v febr. številki »Bogoljuba« l. 1934, na str. 47 pod označko. V. A.

Nemir zaradi spovedi. — Večkrat imam težko vest radi spovedi. Hodila sem večkrat, pa včasih nisem imela srčnega kesanja. Včasih sem kes v srcu obudila šele, ko sem šla že od spovednice. Večkrat sem želela, da bi me duhovnik pohvalil, kako se greha varujem. Katekret! sem že rekla, da si bom življenje končala zato, da bi me otroci ubogali; namena pa nisem imela nikoli itd.

Odgovor. Srčno kesanje zamenjavate s čutnim kesanjem, ki ni prav nič potrebno. Ker ste prišli k spovednici z željo in voljo, da spoved dobro opravite, ste imeli tudi zadostno kesanje, seveda ga zanaprej vselej tudi prav izrečno obudite! Ko ste odhajali od spovednice, ste obujali tudi čutno kesanje, ki pred sodnim stolom Vaše ženskosti edino kaj velja. Kar se tiče hvale, jo pameten spovednik vzgojno porablja, in če treba, ne skopari z njo. Le tako živite, da si boste večkrat želeli take pohvale! — S takimi groznjami je pa boljše popolnoma prenehati. Dasi jih namreč otroci ne jemljejo za res, so vendarle odpustljiv greh in zelo zelo ženska zadeva!

DOBRE KNJIGE

Salezijanska zbirka knjižic se je povečala. Zadnji čas smo dobili zopet več zvezkov: št. 28 b »Komunizem« in št. 29 a »Božje usmiljenje«. Obe sta sodobni. Prva ti je potrebna, da dobiš prave pojme o nesrečnem, brezverskem in pogubonosnem komunizmu, ki bega ljudi in jih zavaja, da se odtujijo Cerkvi in Bogu, ko se še tega komaj zavedajo. Beri in se pouči, da boš znal zavrniti in poučiti nevedneže — mnogo jih je —, ki na cestah, po krčmah, v železniških vozovih in na drugih vozilih hvalijo in priporočajo komunizem in komuniste. — Druga ti bo v grešnosti gladila pot do božjega usmiljenja in ti pomagala, da boš iskal leka in rešitve za dušo v spovedi. Se je čas, da spolniš svojo dolžnost! Najnovejši knjižici: »Svetomladje« (zglej) in »Nedelje«.

10 mašnih — daritvenih pesmi — (Stanko Premrl) za darovanje, predglasje in po povzdigovanju. Ponatis I. zbirke z novim darovanjskim besedilom. Cena 16 Din, glasovi po 5 Din v Jugoslovanski knjižarni v Ljubljani.

Če bi liturgično gibanje ne imelo drugega uspeha, smo lahko zadovoljni že s tem, da se naša mladina in z njo tudi starejši verniki z boljšim umevanjem in zato tudi z večjimi sadovi udeležujejo daritve Nove zaveze. Sveto mašo molimo — t. j. z mašnikom sodarujemo, z njim skupno opravljamo liturgične molitve, za kar nam je v pomoč knjižica dr. Pečjaka »Večno življenje«. Pomagati pa mora zlasti cerkveno petje. Zato je treba skrbeti, da se slovilo pesmi ujema vsaj z glavnimi deli svete maše, tudi z darovanjem. Pesmarica »Cecilija« ima celo vrsto kompletnih mašnih pesmi; vmes so »da-

rovansjske» prav čedne. Škoda, da se »Cecilija« zapostavlja. Želimo napredka, to je res; a dobro staro blago naj se ne zavrača. Deset novih »darovansjskih« nudi gori omenjena zbirka.

Pripomba. Na naslovni strani (ovitku) takih zbirk naj bi slike izostale, če niso kolikor toliko umetniške in reproducirane s klišejem ali v bakrotisku. S peresom in kemično tinto tudi dober risar ne bo kaj prida napravil.

Friderik Ozanam, ustanovitelj Vincencijevih konferenc. (Vsem zapuščenim bolnikom, vsem tistim, ki trpe in jokajo, v ljubezni zapisala P.) 1936. Izdala in založila Vincencijeva konferenca Srca Jezusovega v Ljubljani. Cena 6 Din.

Že dolgo mi ni prišla v roke knjiga, ki bi tako blažilo učinkovala na dušo, kot ta prekrasni življenjepis. Kaže ti, kako živ odsev svete lepote krščanske ljubezni je bilo Ozanamovo življenje. Vse to je posledica vzorne vzgojne ljubezni njegove krščanske matere. Iz knjižice vzemo, kako je že v svojih dijaških letih prišel v stike s krščanskimi učenjaki. — Med njegovimi prijatelji je bil Ampère, zgled žive vere in katoliškega življenja; dalje slavni pesnik Chateaubriand in drugi. Pri grofu Montalembertu se je zbirala družba 8 mladih mož, ki so sklenili verske resnice potrjevati z dobrimi deli, saj »blagoslov ubožcev je blagoslov samega Boga«. Prijatelj Bailly je družbo tako-le vzpodbujal: »Če hočete, da bo vaše delo koristno ubožcem in vam, poskrbite, da se bo vaša dobrotelost bolj kazala v moralni pomoči, v prizadevanju, bližnjega napraviti kristjana, kot pa v gmotni pomoči!«

Odpustki za avgust 1936

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmažežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta. — Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest očenašev, zdravamarij in čast bodi... Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi.

2. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni processiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. T. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Torek. Sv. Dominik. P. o. istim kakor 12. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Reš. Tel. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župnijski cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca J.

Člani so se redno shajali h konferenci, zbirali doneske, obiskovali bolnike in reveže.

Pred smrtjo je mogel Ozanam izjaviti: »Bil nas je 8, sedaj nas je 2000. Samo v Franciji je 500 konferenc.«

Knjižica je polna vzgojnih utrkov in vplivov ter kaže, kako je Ozanam učinkoval na dijake kot človek, kot profesor in znanstveni pisatelj, kot brat Vincencijeve družbe; kaže ga tudi kot srečnega, vestnega očeta in družinskega vzgojitelja.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Zahvaljujem se presv. Srcu J. in sv. Tereziji D. J. za večkratno čudovito pomoč v težki duševni zadevi. U. Čuber. — Najiskrenejša zahvala presv. Srcu J. in predobremu Marijinemu Srcu za izboljšanje v zamotanih druž. zadevah. Priporočam se še nadalje. A. H. L. — Neka oseba iz Galicije priporoča † škofu Slomšeku celo župnijo za edinost, za milost žive vere, za ljubezen do Cerkve in njenih služabnikov.

Romanje v Lurd. Tudi letos pripravljajo v Zagrebu skupno romanje v Lurd. Vlak iz Zagreba odide 10. avgusta, tako da bodo udeleženci na Veliki Šmarijin dan na cilju romanja. Pot: Zagreb, Trst, Benetke, Milan, Genova, Nica, Marsej, Lurd. Vsi potni stroški 3000 Din. Vodstvo: Zagreb, Kaptol 29.

in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; c) udom škapulirske br. karmelske M. b.; d) istim kakor 12. dan.

12. Sreda. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Sobota. Veliki šmaren. P. o.: a) udom br. sv. R. Tel. kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom brat. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) udom Marijinih družb; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Nedelja. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Sreda. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Sobota. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 6. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Ponedeljek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Torek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Petek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

*Bojši
krvni
obtok*

poveča delovanje
organizma in ubla-
žuje bolečine. Bojši
krvni obtok dosežete
z ASPIRIN tabletami,
tem neškodljivim
sredstvom proti pre-
hlajenju, revmatizmu
in zobobolu.

Vsaka
tableta ima
vtisnjen
Bayer-jev
križ

ASPIRIN

V. z. „Jugofa“ k. d., Zagreb.
Oglaš je reg. pod S. Br. 12.314 od 25. VI. 1934.

Neenakomerna porazdeljenost. Zanimivi so podatki, ki kažejo, kako so posamezne dežele in države preskrbljene v dušno-pastirskem pogledu. Na Španskem pride povprečno en duhovnik na 420 vernikov; na Angleškem na 770 katoličanov; na Holandskem, kjer je okroglo poltretji milijon katoličanov in imajo 5000 katol. duhovnikov, oskrbuje en duhovnik službo božjo za 500 vernikov; v Belgiji je katoliških kristjanov 7,350.000; med njimi deluje 6030 svetnih duhovnikov in 9858 redovnikov; če bi se duhovsko delo na vse enako porazdelilo, bi imel vsak duhovnik skrbeti za 465 duš; drugače pa je dodeljenih enemu svetnemu duhovniku skrb za 1200 duš. Na Francoskem je 5600 župnij brez lastnega župnika; kljub temu ima še vedno 1026 vernikov enega duhovnika. Nemške pokrajine so precej dobro oskrbovane; na severu ima približno 1540, na jugu pa 1005 vernikov po enega duhovnika. (V tem številu redovna duhovščina ni všteta.) Neenakomernost je pa v tem, ker je v velikih mestih Avstrije in Nemčije prebivalstvo tako nakupičeno, da ima po en duhovnik skrb za 8000 do 10.000 duš. — V ljubljanski (podobno v lavantinski) škofiji ima en duhovnik skrbeti za 1280 duš, če vštevamo redovnike, bi prišlo pa na enega duhovnika ca 900 duš.

All je Vaša hiša že naročena

na prvi

slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

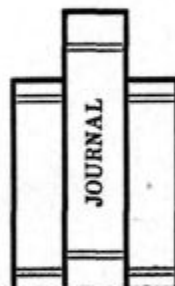
vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Kar sveti se perilo!

Saj je pa tudi bilo oprano s Schichtovim terpentinovim milom, ki odpravi iz perila temeljito in prizanesljivo vso nesnago in ga napravi lepo belega.

3236

pere
perilo
bleščeče
belo

... in za namakanje ženska hvala